

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
ЗАХІДНОУКРАЇНСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ

*Соціально-гуманітарний факультет
Кафедра психології та соціальної роботи*

Магістерська робота на тему:
**«Самовідповідальність
як чинник самоактуалізації
особистості»**

Спеціальність 053 Психологія

Виконала:

студентка групи ПСЗм-23

Стрільчук Галина Василівна

Науковий керівник:

канд. психол. н., доцент

Надвинична Тетяна Лонгінівна

Тернопіль - 2025

ЗМІСТ

ВСТУП	3
РОЗДІЛ 1. ТЕОРЕТИЧНІ ОСНОВИ ДОСЛІДЖЕННЯ САМОВІДПОВІДАЛЬНОСТІ ТА САМОАКТУАЛІЗАЦІЇ ОСОБИСТОСТІ	7
1.1. Поняття «самовідповідальність» у психології: складові та наукове визначення	7
1.2. Самоактуалізація як одне із центральних понять психології: проблематика та концепція	9
1.3. Висвітлення взаємозв'язку самовідповідальності та самоактуалізації у наукових дослідженнях	12
РОЗДІЛ 2. ПРИНЦИПИ ОРГАНІЗАЦІЇ ЕМПІРИЧНОГО ДОСЛІДЖЕННЯ САМОВІДПОВІДАЛЬНОСТІ ЯК ЧИННИКА САМОАКТУАЛІЗАЦІЇ ОСОБИСТОСТІ: МОДЕЛІ, КОНЦЕПЦІЇ, МЕТОДОЛОГІЯ	16
2.1. Моделі, структура, критерії визначення самовідповідальності та концептуальні підходи до вивчення взаємозв'язку самоактуалізації та самовідповідальності.....	16
2.2. Організація експериментального дослідження, методичні принципи його проведення.....	21
РОЗДІЛ 3. ЕКСПЕРИМЕНТАЛЬНЕ ОБҐРУНТУВАННЯ ВЗАЄМОЗВ'ЯЗКУ САМОВІДПОВІДАЛЬНОСТІ ТА САМОАКТУАЛІЗАЦІЇ ОСОБИСТОСТІ: ОПИС РЕЗУЛЬТАТІВ ДОСЛІДЖЕННЯ	32
3.1. Рівень розвитку самовідповідальності у вибірці досліджуваних.....	32
3.2. Особливості взаємозв'язку досліджуваних змінних за тестом Спірмана...	42
3.3. Практичні методи та способи кореляції рівня самовідповідальності.....	45
3.4. Способи підвищення рівня самовідповідальності як складової самоактуалізації особистості та її вплив на розвиток особистості.....	49
ВИСНОВКИ	53
СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ	55
ДОДАТКИ	59

ВСТУП

Актуальність теми. У сучасному світі, який живе в умовах суспільної турбулентності, постійних змін та викликів, здатність людини самостійно планувати свою життєтворчість та відповідати за власне самовизначення виходить на перший план. Основна передумова усвідомленої самоактуалізації особистості – це самовідповідальність, ключова властивість індивіда, яка полягає у здатності та готовності усвідомлено приймати рішення, відповідати за наслідки своїх дій та наполегливо втілювати задумане у життя.

Самоактуалізація як реалізація прагнень людини до зростання і сенсу, реалізація внутрішнього потенціалу особистості буда предметом вивчення у працях багатьох українських та закордонних дослідників (А. Маслоу, К. Роджерс, В. Франкл) [26;38;51].

Так, теорія А. Маслоу полягає у тому, що самоактуалізація у структурі мотиваційних потреб стоїть вище за базові та соціальні потреби і демонструє рух особистості від того, ким вона є, до «того, ким людина може стати». К.Роджерс трактував самоактуалізацію як базову спрямованість особистості до розвитку та узгодженості «Я» з переживанням відповідального самоуправління, автентичності, прийняття себе [26]. В.Франкл увів у науковий обіг поняття самотрансценденції та сенсу як відповідальності перед життям та життєвої опори. Саме вони, підкреслює дослідник, зумовлюють свободу ставлення особистості до обставин та її здатність обирати позицію навіть за екстремальних обставин, а значить напряду впливають на формування самовідповідальності [51].

Самовідповідальність як психологічна категорія та її взаємозв'язок із самоактуалізацією були предметом дослідження також багатьох українських психологів. У працях Т.М. Титаренко висвітлено питання активної, відповідальної суб'єктності за будь-яких умов, навіть при травматичному досвіді та за нестабільних обставин [46]. Питання духовно-моральної відповідальності як основи суб'єктності та критеріальної ознаки зрілого «Я» стало ключовим у наукових студіях І.Б. Бега [5]. О.Є. Фурман підкреслює

важливість феномену відповідальності та самовідповідальності, зокрема, у рамках громадської психології [48]. Питання психологічної динаміки розвитку професійної відповідальності стало предметом наукових досліджень А.О. Липки [23].

Такі підходи до вивчення самовідповідальності як чинника самоактуалізації особистості дають можливість сформулювати ключову тезу нашого дослідження: самовідповідальність - це системоутворювальна умова, а також показник здатності людини через вибір цілей та їх осмислення, послідовну діяльність та уміння приймати наслідки, виходити на траєкторію самоактуалізації.

Об'єкт дослідження – самоактуалізація та самовідповідальність особистості як процес і результат реалізації внутрішнього потенціалу.

Предмет дослідження – структурні компоненти, прояви і параметри самовідповідальності як інтегрального психологічного конструкту та її зв'язок з показниками самоактуалізації.

Мета роботи: теоретично обґрунтувати й емпірично перевірити модель самовідповідальності як ключового чинника самоактуалізації особистості старшого шкільного (юнацького) віку, уточнити її структуру та параметри.

В основі гіпотези представленого дослідження лежить припущення:

1. Вищий рівень самовідповідальності прямо пропорційно пов'язаний з вищими показниками самоактуалізації .
2. Прояви самовідповідальності як чинника самоактуалізації особистості відрізняються у школярів однакового віку, але які навчаються у класах різного профілю: природничого та універсального.
3. Самовідповідальність відрізнятиметься залежно від життєвого етапу й контексту діяльності (навчання, позакласна робота, волонтерська діяльність, лідерство тощо).

Завдання:

1. Проаналізувати концепції самоактуалізації, автономії, самоефективності та сенсожиттєвості у працях А. Маслоу, К. Роджерса, В. Франкла, а також у

напрацюваннях українських дослідників (Т.М. Титаренко, І.Д. Бех, О.Є. Фурман, А.О. Липка) та теоретично обґрунтувати поняття «самовідповідальність».

2. Побудувати структурну модель самовідповідальності, виокремити критерії та параметри вимірювання самовідповідальності

3. Підібрати оптимальні методи та методики дослідження та перевірити зв'язки між самовідповідальністю і показниками самоактуалізації.

4. Виявити та проаналізувати самовідповідальність респондентів у контексті самоактуалізації особистості.

5. Визначити психологічні умови та практики розвитку самовідповідальності як ресурсу самоактуалізації.

Наукова новизна дослідження: вперше емпірично перевірено (у межах описаної методології) зв'язки між параметрами самовідповідальності та показниками самоактуалізації у здобувачів освіти юнацького віку, встановлено зв'язки між самовідповідальністю і показниками самоактуалізації та визначено способи підвищення рівня самовідповідальності.

Для розв'язання поставлених завдань та досягнення поставленої мети було використано такі **методи дослідження:**

- теоретичні (синтез, аналіз, узагальнення, конкретизація основних тез використаних наукових джерел);

- емпіричні (методи письмового опитування (анкетування, тестування), метод тренінгів та практичних занять);

- статистично-математичні (обчислення результатів дослідження, виведення середнього значення, достовірності відмінностей, порівняльний аналіз).

Теоретичне значення роботи. Робота інтегрує гуманістичні, екзистенційні та мотиваційно-когнітивні концепції в модель самовідповідальності, яка пояснює механізм переходу від внутрішніх потенцій і смислів до стабільних актів самоздійснення. Це дозволяє по-новому інтерпретувати самоактуалізацію:

не лише як стан чи рису, а як послідовність відповідальних виборів і дій, що підтримуються автономією, сенсом і самоефективністю.

Практичне значення. Результати дослідження можуть бути використані в освітньому процесі (тренінги життєтворення, коучингові модулі, тьюторський супровід), у психологічному консультуванні (для діагностики і підтримки клієнтів у проясненні цінностей, посиленні самоефективності, формуванні відповідальних стратегій дії), у менеджменті та HR(для відбору і розвитку компетенцій, пов'язаних з автономією, відповідальністю та наполегливістю, у роботі з молодими спеціалістами на першому робочому місці).

Емпірична база дослідження. У роботі заплановане емпіричне дослідження 66-ми респондентів (32 учнів 11-А класу природничого профілю та 34 учнів 11-Б класу універсального профілю). Дослідження відбувалося на базі КЗЗСО «Луцький ліцей №23 Луцької міської ради» у Волинській області.

Структура роботи. Робота складається зі вступу, трьох розділів, висновків, переліку використаної літератури, який містить 62 найменування. Загальний обсяг роботи складає 65 сторінок. Робота містить 4 додатки.

РОЗДІЛІ. ТЕОРЕТИЧНІ ОСНОВИ ДОСЛІДЖЕННЯ САМОВІДПОВІДАЛЬНОСТІ ТА САМОАКТУАЛІЗАЦІЇ ОСОБИСТОСТІ

1.1. Поняття «самовідповідальність» у психології: складові та наукове визначення

У сучасній психологічній науці проблема самовідповідальності розглядається як одна з ключових у дослідженні механізмів особистісного розвитку та самореалізації. Вона пов'язана з розумінням людиною власної суб'єктності, здатності усвідомлювати наслідки власних дій та брати на себе відповідальність за вибір життєвих стратегій. Самовідповідальність у психології тісно пов'язана з такими категоріями, як свобода волі, автономія, самоконтроль, ціннісна орієнтація та відповідальність у міжособистісних відносинах.

Науковий контекст поняття «самовідповідальність» має довгу історію. Поняття відповідальності має глибокі корені у філософській та етичній думці. У філософії XX ст. відповідальність трактувалася як необхідна умова свободи людини. У психології це поняття трансформувалося в уявлення про суб'єктність людини, її здатність контролювати поведінку та усвідомлювати наслідки власних рішень [26;51].

На думку В. Франкла, відповідальність постає як центральна екзистенційна категорія: «людина не просто живе, а завжди несе відповідальність за сенс свого буття» [51, с.146]. А. Маслоу, розглядаючи процес самоактуалізації, наголошував, що високий рівень самореалізованої особистості передбачає визнання особистої відповідальності за власний розвиток і життєві вибори [26].

В українській психології питання самовідповідальності розроблялися в контексті дослідження моральної свідомості та розвитку особистості. Зокрема, було підкреслено, що формування відповідального ставлення до себе й оточення є необхідною умовою становлення зрілої особистості та досягнення її життєвих цілей. Питання самоактуалізації особистості та її самовідповідальності зараз досліджують Т.М. Титаренко, О.Є. Фурман. Так, Т.М. Титаренко вважає, що відповідальність та самовідповідальність суб'єкта є

ключовою за будь-яких обставин, навіть нестабільних та травматичних [46]. О.Є. Фурман доводить важливість досліджуваного феномену у громадській психології [48], а А.О. Липка досліджує питання розвитку професійної відповідальності та самовідповідальності [23]. Окрім цього, дослідження українських психологів вказують, що самовідповідальність тісно пов'язана з рефлексією та самоконтролем, адже лише через здатність до самоаналізу індивід може усвідомлено оцінювати власні дії.

Самовідповідальність як психологічна категорія визначається як інтегральна особистісна якість, що проявляється у здатності людини усвідомлювати власну роль у подіях життя, приймати наслідки власних рішень і активно впливати на хід власного розвитку.

Отже, самовідповідальність не є лише декларативною якістю, вона знаходить своє відображення у практичній діяльності та взаємодії особистості з іншими.

У понятті «самовідповідальність» можна визначити декілька складників. Дослідники відзначають, що структура самовідповідальності включає кілька ключових компонентів: самосвідомість, самоконтроль, автономія, мотивація досягнення, моральна свідомість.

У наукових працях можна знайти різні підходи до дефініції самовідповідальності:

- теорія самодетермінації, у якій самовідповідальність визначається як здатність індивіда керувати власною поведінкою на основі внутрішньої мотивації (Р. Десі та Е. Раян) [52].

- самовідповідальність як відповідь людини на життєві виклики та сенси (В. Франкл) [51; 53].

- самовідповідальність як інтегральна характеристика особистості, що поєднує усвідомлення, моральні орієнтації та практичну діяльність (О. Слободянюк) [44].

- самовідповідальність як складова професійного зростання та успіху (Т.М. Титаренко, О.Є. Фурман, А.О. Липка) [23;47;48].

Спираючись на узагальнення вітчизняних та зарубіжних підходів, можна сформулювати наступне визначення. Самовідповідальність - це інтегральна особистісна властивість, що проявляється у здатності людини усвідомлювати і приймати наслідки власних рішень, регулювати поведінку відповідно до внутрішніх цінностей і соціальних норм, а також активно впливати на власний життєвий шлях та процес самореалізації.

1.2. Самоактуалізація як одне із центральних понять психології: проблематика та концепція

У сучасній психології поняття самоактуалізації посідає провідне місце серед категорій, що розкривають природу особистості, її розвиток та спрямованість. К. Роджерс, А. Маслоу, В. Франкл розглядають самоактуалізацію не лише як психологічну категорію, а й як світоглядну концепцію, що формує розуміння людини у гуманістичному й екзистенційному вимірах [53;54;57].

Проблема самоактуалізації постала на перетині кількох напрямів психології: гуманістичної, екзистенційної, позитивної психології, а також сучасних інтегративних концепцій особистості. Її складність полягає в багатозначності самого поняття: з одного боку, воно позначає прагнення особистості до максимальної реалізації власного потенціалу, а з іншого – описує певний ідеал розвитку людини, який не завжди може бути досяжним.

Серед ключових проблем дослідження виділяють:

1. Взаємовиключення між особистим і соціальним виміром: чи є самоактуалізація виключно внутрішнім процесом реалізації «Я», чи вона невід’ємно пов’язана з відповідальністю перед суспільством?
2. Умови можливості самоактуалізації: чи може кожна людина реалізувати себе, чи це привілей тих, хто задовольнив базові потреби й перебуває у сприятливому соціокультурному середовищі? (А. Маслоу) [55].
3. Критерії самоактуалізації: як визначити, що людина досягла високого рівня розвитку: через творчість, автономію, моральність, гармонію з собою чи здатність змінювати світ?

4. Взаємозв'язок із суміжними категоріями: самореалізація, особистісне зростання, автентичність, життєва позиція, смислотворення.

Українська психологічна наука активно розвиває проблематику самоактуалізації, інтегруючи гуманістичні, екзистенційні та культурно-психологічні підходи. На відміну від класичних концепцій А. Маслоу чи К. Роджерса, українські дослідники акцентують увагу на тісному взаємозв'язку самоактуалізації з соціальною відповідальністю, духовними цінностями та особливостями культурного середовища.

Можна виділити такі основні підходи до вивчення самоактуалізації як психологічної категорії в українських науковців:

1. Ідея про взаємозв'язок самоактуалізації та самовідповідальності: особистість може досягти справжньої реалізації лише за умови усвідомлення власної відповідальності за прийняті рішення, власний розвиток і вплив на соціум. Так самоактуалізація трактується не лише як індивідуальний процес, а й як активна життєва позиція, стверджує О.Фурман [48].

2. Т. Титаренко визначає самоактуалізацію у контексті психології життєвого шляху як центральний механізм особистісного розвитку, що забезпечує гармонію між внутрішнім світом людини і зовнішнім середовищем, підкреслює роль життєвих криз як поштовху до самопізнання і пошуку нових смислів, що дозволяє особистості досягати якісно нового рівня самоактуалізації [47].

3. М. Боришевський популяризує вивчення самоактуалізації крізь призму розвитку життєвих цінностей та формування моральної свідомості, акцентує увагу на тому, що справжня реалізація людини неможлива без інтеграції індивідуальних прагнень у систему суспільно значущих ідеалів [7].

4. Зв'язок самоактуалізації з формуванням суб'єктності особистості, її здатність до самодетермінації та цілісної побудови життєвого шляху. Самоактуалізована особистість - це та, що вміє гармонізувати внутрішні потенції із соціальними вимогами. Вивченням цього питання займався І.Бех [5].

Зі сказаного можна зробити висновки, що феномен самоактуалізації в сучасній українській психології осмислюється у кількох важливих аспектах:

- психологія життєтворчості - акцент на здатності особистості будувати власну біографію як цілісний проект(Т. Титаренко) [45];
- самоактуалізація і відповідальність - розуміння процесу як нерозривного з прийняттям рішень і моральною позицією(О. Фурман, І. Бех) [5;48];
- ціннісно-смысловий підхід - акцент на інтеграції індивідуального та суспільного(М. Боришевський) [7];
- екзистенційно-гуманістичний вимір - увага до криз, вибору, смислотворення(Т. Титаренко) [46].

Таким чином, українські психологи трактують самоактуалізацію не лише як індивідуальне розкриття потенціалу, а й як процес, що передбачає усвідомлення відповідальності за власне життя і суспільство; інтеграцію ціннісних орієнтацій у процес самореалізації; розвиток здатності до життєтворчості та смислотворення; гармонію між особистим і суспільним виміром.

Це дозволяє стверджувати, що український підхід до феномену самоактуалізації має виразний гуманістично-ціннісний характер і значною мірою орієнтований на формування активної, відповідальної, духовно багатой особистості.

В українському психологічному дискурсі самоактуалізація розглядається у тісному зв'язку з поняттями самовідповідальності та життєвої компетентності. Підкреслюється, що людина не лише реалізує власні можливості, а й формує активну життєву позицію, здатну впливати на соціальну дійсність. Також акцентується увага на тому, що поняття «самооцінка» та «самоактуалізація» тісно пов'язані та взаємозалежні(О.Є. Фурман,Т.М. Титаренко) [47;45].

Самоактуалізація є одним із центральних понять психології, що вбирає у себе гуманістичні, екзистенційні та позитивні смисли. Вона відображає прагнення особистості до повної реалізації власних можливостей, але водночас виступає проблемною категорією через складність визначення її критеріїв та умов досягнення. Сучасна концепція самоактуалізації дедалі більше поєднує ідеї особистісної свободи з відповідальністю та суспільною значущістю, що

дозволяє розглядати її як один із ключових чинників гармонійного розвитку людини.

1.3. Висвітлення взаємозв'язку самовідповідальності та самоактуалізації у наукових дослідженнях.

Проблематика взаємозв'язку самовідповідальності та самоактуалізації є однією з ключових у сучасній психології особистості. У наукових дослідженнях обидва феномени часто розглядаються у взаємодії, оскільки неможливо говорити про повну реалізацію людських можливостей без усвідомлення особистої відповідальності за власні дії та їхні наслідки.

Зарубіжні підходи до взаємозв'язку самовідповідальності й самоактуалізації. У гуманістичній психології, що стала основою концепції самоактуалізації, питання відповідальності завжди було присутнє як необхідна умова особистісного зростання.

- Самоактуалізація - вища потреба людини. Досягнення цього рівня можливе лише тоді, коли особистість бере на себе відповідальність за власне життя. Самоактуалізовані індивідуалістичні на автономність, але водночас вони відзначаються високим рівнем соціальної відповідальності й ціннісної орієнтації. Таких переконань дотримувався А.Маслов [25].

- Процес самоактуалізації як рух до «повноцінно функціонуючої особистості». Ключовим механізмом цього руху є прийняття свободи вибору та відповідальності за цей вибір. Лише в умовах безумовного прийняття людина здатна розкрити свої можливості, проте справжній розвиток відбувається тоді, коли вона усвідомлює, що результати рішень належать тільки їй. Такі тези стали основами теорії К. Роджерса [37].

В. Франкл, засновник логотерапії, вважав, що справжня реалізація людського «Я» можлива лише через служіння сенсу, що виходить за межі самого себе. Отже, самореалізація є похідною від смислотворення, а останнє вимагає від людини найвищого рівня особистої відповідальності за власний життєвий вибір [50].

Українська психологічна думка розвиває ідеї про органічну єдність самовідповідальності й самоактуалізації, враховуючи культурні, ціннісні та соціальні особливості вітчизняного контексту. Упродовж останніх десятиліть українські дослідники послідовно звертаються до проблематики розвитку особистості в умовах соціокультурних трансформацій. Серед численних категорій, які окреслюють шляхи саморозвитку, ключовими виступають поняття самоактуалізації та самовідповідальності. Якщо перше поняття акцентує на прагненні людини до реалізації свого потенціалу, то друге розкриває механізми, завдяки яким цей процес відбувається у відповідності до індивідуальних і суспільних цінностей.

Українські психологи розглядають взаємозв'язок цих феноменів як багатовимірний процес, що охоплює ціннісні орієнтації, духовність, життєві стратегії, життєву компетентність та здатність особистості до життєтворчості. У цьому контексті самовідповідальність постає не лише як регулятор поведінки, а й як основа зрілої самоактуалізації.

Зокрема, у дослідженнях самоактуалізація розглядається як процес свідомого конструювання людиною власного життєвого шляху. Самовідповідальність трактується як показник особистісної зрілості, без якого будь-які прагнення до самореалізації залишаються поверховими. Здатність долати життєві кризи, будувати нові ціннісні орієнтири та зберігати гармонію із собою неможлива без відповідального ставлення до власного буття. Таким чином, підкреслює О. Титаренко, самоактуалізація та самовідповідальність функціонують у нерозривній єдності: прагнення реалізувати себе стає реальністю лише тоді, коли воно супроводжується свідомим вибором і готовністю нести наслідки цього вибору [46].

У дослідженнях М. Й. Боришевського акцент робиться на формуванні життєвих цінностей як фундаменті особистісного розвитку. Він стверджує, що процес самоактуалізації відбувається у площині ціннісно-вольової сфери, а самовідповідальність виступає умовою реалізації ціннісних орієнтацій у повсякденній поведінці. Дослідник підкреслює, що справжня самоактуалізація

можлива лише у випадку, коли людина здатна відповідати за власні вчинки, усвідомлювати їх наслідки і співвідносити свої потреби з потребами інших. У цьому аспекті самовідповідальність функціонує як механізм, що перетворює потенційні можливості особистості на реальні досягнення[7].

І. Д. Беху своїй концепції духовного розвитку підкреслює єдність свободи та відповідальності як підґрунтя для гармонійної самоактуалізації. Дослідник акцентує увагу на самодетермінації як формі прояву самовідповідальності. Він наголошує, що людина, яка прагне реалізувати себе, не може обмежитися лише задоволенням особистих потреб. Справжня самоактуалізація виявляється у здатності інтегрувати власні прагнення з духовними і суспільними цінностями, що можливе лише за умови високого рівня самовідповідальності. У такому баченні самовідповідальність стає умовою перетворення свободи на духовну силу, яка спрямовує людину до гуманістичних форм самореалізації. Без відповідальності за власні дії не можна говорити про зрілу суб'єктність, а отже, і про справжню самоактуалізацію [4].

Ще один науковий підхід полягає у трактуванні самовідповідальності як ключового механізму, що забезпечує ефективність самоактуалізації. Прагнення до самореалізації без відповідальності за власні дії та вибір може мати деструктивний характер: воно сприяє хаотичності, фрагментарності розвитку й формуванню ілюзорної автономності. І навпаки, високий рівень самовідповідальності дозволяє людині не лише визначати свої життєві цілі, а й реалізовувати їх у реальних обставинах, зберігаючи гармонію із соціальним середовищем. Таким чином, самовідповідальність стає тим психологічним інструментом, який перетворює прагнення до саморозвитку на послідовний і цілісний процес самоактуалізації, стверджує О. Є. Фурман [47;48].

Підсумовуючи сказане вище, можна зробити висновок, що в українському науковому дискурсі самовідповідальність виступає своєрідним «внутрішнім стрижнем» самоактуалізації, що визначає її зміст, ціннісну спрямованість і результативність.

Узагальнюючи різні підходи, можна стверджувати, що самовідповідальність і самоактуалізація знаходяться у взаємній обумовленості:

- без самовідповідальності самоактуалізація втрачає конструктивний характер і може спровокувати егоцентричний чи деструктивний розвиток;
- без прагнення до самоактуалізації відповідальність може звестися до зовнішньої покори чи ригідності.

Самеінтеграція самовідповідальності та самоактуалізації забезпечує гармонійний розвиток особистості, у якому внутрішній потенціал реалізується в контексті моральних і соціальних цінностей. Такий підхід особливо важливий для сучасної української психології, орієнтованої на виховання активної, зрілої та відповідальної особистості, здатної до конструктивних змін як у власному житті, так і в суспільстві загалом. Чітко простежується розуміння того, що самоактуалізація без самовідповідальності є неповною і поверховою, а справжня реалізація особистісного потенціалу можлива лише за умови інтеграції свободи вибору та відповідального ставлення до власного життя.

РОЗДІЛ 2. ПРИНЦИПИ ОРГАНІЗАЦІЇ ЕМПІРИЧНОГО ДОСЛІДЖЕННЯ САМОВІДПОВІДАЛЬНОСТІ ЯК ЧИННИКА САМОАКТУАЛІЗАЦІЇ ОСОБИСТОСТІ: МОДЕЛІ, КОНЦЕПЦІЇ, МЕТОДОЛОГІЯ

2.1. Моделі, структура, критерії визначення самовідповідальності та концептуальні підходи до вивчення взаємозв'язку самоактуалізації та самовідповідальності.

Проблематика самовідповідальності та її зв'язку із процесами самоактуалізації особистості займає значне місце в сучасній психології особистісного розвитку. У вітчизняній та зарубіжній психології розроблено низку моделей і підходів до розуміння цього феномена, які дозволяють конкретизувати його структуру, виокремити критерії визначення, а також дослідити його роль у процесах самоактуалізації особистості.

У психологічній літературі самовідповідальність визначається як інтегративна характеристика особистості, що відображає її здатність брати на себе відповідальність за власні дії, рішення та їхні наслідки, а також здатність регулювати поведінку відповідно до усвідомлених цілей і цінностей та охоплює когнітивні, емоційно-мотиваційні та поведінкові компоненти.

Більшість дослідників сходяться на думці, що структура самовідповідальності є багаторівневою та інтегративною. Вона включає такі складові: когнітивний компонент (знання й усвідомлення моральних норм, соціальних вимог, особистісних цінностей; здатність передбачати наслідки власних вчинків), емоційно-мотиваційний компонент (внутрішня потреба діяти відповідально, розвиток почуття обов'язку, моральної свідомості, емпатії), поведінковий компонент (конкретні дії, що виявляють готовність особистості брати на себе відповідальність, виконувати зобов'язання, нести наслідки прийнятих рішень). Деякі науковці додають до цієї структури ціннісно-смысловий компонент, підкреслюючи, що справжня самовідповідальність неможлива без глибокої інтеграції в систему особистісних смислів.

Узагальнено можна представити модель самовідповідальності у вигляді взаємодії чотирьох рівнів: когнітивного (знання, усвідомлення), мотиваційного (внутрішні стимули), поведінкового (конкретні дії), смислового (цінності, цілі, життєві орієнтири). Саме поєднання цих рівнів забезпечує функціонування самовідповідальності як цілісної психологічної характеристики.

Взаємозв'язок самовідповідальності та самоактуалізації можна представити схематично, що полегшує розуміння та аналіз досліджуваних психологічних категорій.

Рівні самовідповідальності	Характеристика	Вплив на самоактуалізацію
Когнітивний (знання, рефлексія, усвідомлення наслідків)	Усвідомлення причинно-наслідкових зв'язків, здатність прогнозувати результати власних дій	Забезпечує реалістичність цілей, раціональність у виборі шляхів самореалізації
Емоційно-мотиваційний (почуття обов'язку, внутрішня готовність брати відповідальність)	Прагнення діяти свідомо, готовність долати труднощі	Сприяє наполегливості у досягненні ідеалів самоактуалізації
Поведінковий (конкретні дії, взяття зобов'язань, соціальна активність)	Реалізація відповідальних рішень у практичній діяльності	Дозволяє втілювати потенціал у соціально значущій діяльності
Ціннісно-смиловий (орієнтація на сенс життя, інтеграція в систему цінностей)	Прийняття відповідальності за власне життя як за проект	Стає фундаментом для справжньої самоактуалізації, формує автентичність і внутрішню свободу

Представлена модель демонструє, що самоактуалізація можлива лише за умови інтеграції всіх рівнів самовідповідальності. Якщо когнітивний та поведінковий рівні забезпечують раціональність і результативність діяльності, то емоційно-мотиваційний і ціннісно-смиловий створюють внутрішню основу для автентичної самореалізації. Таким чином, самовідповідальність виступає не лише чинником, але й механізмом, який запускає і підтримує процес самоактуалізації.

Вивчення феномену самовідповідальності потребує не лише її теоретичного осмислення, а й вироблення чітких критеріїв, за допомогою яких можна здійснити емпіричну діагностику цієї особистісної характеристики та які мають мати інтегративний характер і поєднують когнітивні, мотиваційні, поведінкові та ціннісні аспекти(О. Фурман, Т. Титаренко) [48;46].

1. Усвідомленість і рефлексивність. Одним із ключових критеріїв є рівень усвідомленості людиною власних дій, рішень та їхніх наслідків. Самовідповідальна особистість здатна не лише прогнозувати результати своєї поведінки, а й критично оцінювати власні вчинки, робити висновки з помилок. Рефлексивність у даному випадку виступає механізмом розвитку відповідальної позиції, адже дозволяє людині аналізувати взаємозв'язок між власними діями та життєвими подіями.

2. Автономність і самостійність у прийнятті рішень. Важливим критерієм є здатність до самостійного прийняття рішень і незалежність від зовнішнього контролю чи тиску. На відміну від поведінки, де домінують зовнішні мотиви, автономність передбачає, що особистість керується внутрішніми переконаннями та цінностями. У такому контексті самовідповідальність є показником зрілості, адже демонструє готовність діяти відповідно до власних життєвих орієнтирів, усвідомлюючи наслідки вибору.

3. Прогностичність і здатність до планування. Самовідповідальна поведінка завжди спрямована у майбутнє. Тому одним із критеріїв її визначення виступає вміння прогнозувати результати власних дій і планувати наступні кроки. Прогностичність забезпечує особистості не лише здатність уникати небажаних наслідків, а й бачити перспективи розвитку, узгоджувати власні плани з соціальними вимогами. Таким чином, критерій прогностичності поєднує раціональне передбачення та цілеспрямованість.

4. Регулятивність і контроль поведінки. Ще одним критерієм виступає здатність до самоконтролю і саморегуляції. Людина, яка усвідомлює свою відповідальність, уміє стримувати імпульсивні реакції, співвідносити власні дії з нормами моралі та соціальними правилами. У психологічному вимірі

регулятивність пов'язана з розвитком вольової сфери, дисциплінованості та цілеспрямованості.

5. Ціннісно-моральна спрямованість. Самовідповідальність завжди має ціннісну основу. Тому важливим критерієм її визначення є орієнтація на моральні норми, гуманістичні ідеали та соціальні цінності. Особистість, яка діє відповідально, не обмежується лише власними інтересами, а бере до уваги потреби інших, суспільне благо. Цей критерій особливо важливий у сучасному контексті, коли відповідальність розглядається як здатність діяти не лише для власної вигоди, а й у ширшому соціальному й екологічному вимірі.

6. Спрямованість на смислотворення. У працях психологів наголошується, що відповідальність передбачає усвідомлення сенсу життя і готовність нести відповідальність за його реалізацію. Відтак одним із критеріїв самовідповідальності можна вважати наявність у людини чіткої життєвої мети, ціннісно-смиислової позиції та готовності послідовно втілювати її у своїй діяльності (В. Франкл, К. Роджерс).

7. Соціальна включеність. Оскільки відповідальність завжди має міжособистісний і суспільний вимір, критерієм самовідповідальності виступає рівень соціальної активності та включеності в життєдіяльність спільноти. Це означає готовність брати на себе обов'язки у групі, відповідати за спільний результат, співпрацювати на засадах довіри та взаємоповаги.

Систематизація наведених критеріїв дозволяє розглядати самовідповідальність як багатовимірну структуру, що охоплює індивідуально-особистісні (усвідомленість, автономність, регулятивність), прогностично-цільові (прогностичність, смислотворення) та соціально-моральні (ціннісна спрямованість, соціальна включеність) параметри. Саме поєднання цих показників забезпечує цілісність феномена та дає можливість його емпіричного вимірювання.

Феномени самовідповідальності та самоактуалізації є взаємопов'язаними у структурі особистісного розвитку. Відповідальність за власне життя, за прийняті рішення та їх наслідки постає фундаментом, на якому вибудовується

процес максимальної реалізації внутрішнього потенціалу людини. Теоретичний аналіз вітчизняних та зарубіжних психологічних концепцій свідчить, що у більшості підходів самовідповідальність розглядається як основна умова, рушійна сила або критерій справжньої самоактуалізації.

1. Гуманістичний підхід. Найбільш розроблене бачення взаємозв'язку цих феноменів подає гуманістична психологія. А. Маслоу у своїй ієрархії потреб відводив самоактуалізації місце вищого рівня особистісного розвитку. Однак досягнення цього рівня можливе лише за умови сформованості таких якостей, як автономність, внутрішня свобода та відповідальність за власні вибори. Саме відповідальність відрізняє людину, здатну до автентичного самовираження, від тієї, яка лише слідує зовнішнім вимогам [26]. К. Роджерс підкреслював, що тенденція до самоактуалізації є вродженою, проте її реалізація залежить від наявності внутрішніх умов – зокрема, усвідомленої відповідальності за власне життя. Його концепція «повністю функціонуючої особистості» передбачає не тільки відкритість до досвіду, але й готовність приймати наслідки своїх рішень [38]. Таким чином, гуманістичний підхід акцентує на тому, що самовідповідальність є внутрішнім критерієм і необхідною умовою самоактуалізації.

2. Акмеологічний підхід. Акмеологія розглядає розвиток особистості з позицій досягнення нею життєвих і професійних вершин. У межах цього підходу відповідальність трактується як умова та показник зрілості особистості. О. Фурман розглядає самовідповідальність як чинник акмеологічних характеристик, що визначають здатність особистості досягати високого рівня професійної й життєвої самореалізації [49]. Самоактуалізація тут постає як досягнення «акме» – найвищого рівня розвитку, який стає можливим лише за умови інтеграції відповідальності, ціннісних орієнтацій та цілеспрямованої діяльності.

3. Психологія життєтворчості. Вітчизняні дослідники наголошують, що особистість є активним творцем власного життя. Т. Титаренко підкреслює, що відповідальність за власне життя полягає у здатності конструювати життєвий

шлях, долати кризи та надавати подіям особистісного смислу. Самоактуалізація у цьому контексті розглядається як результат творчого життєконструювання, де ключову роль відіграє самовідповідальність [46]. Цей підхід є особливо цінним у сучасних умовах соціальних змін, оскільки наголошує на активній позиції особистості у формуванні власного майбутнього.

4. Інтегративні підходи. Сучасні психологи прагнуть синтезувати різні концепції, розглядаючи самовідповідальність і самоактуалізацію як взаємопов'язані елементи єдиного процесу особистісного розвитку. Зокрема, у когнітивно-біхевіоральній традиції відповідальність трактується як навичка управління власною поведінкою, що безпосередньо впливає на можливості особистісної самореалізації. У позитивній психології підкреслюється, що розвиток чеснот, серед яких ключовою є відповідальність, забезпечує досягнення «повноцінного життя» (flourishing), близького за змістом до самоактуалізації (М. Селігман) [60].

Аналіз концептуальних підходів дає змогу виділити кілька спільних положень:

1. Самовідповідальність є необхідною умовою самоактуалізації, оскільки забезпечує внутрішню свободу і готовність до автентичного вибору.

2. Взаємозв'язок цих феноменів реалізується у діалектиці свободи та відповідальності: лише особистість, яка усвідомлює наслідки своїх дій, здатна реалізувати свій потенціал.

3. Самоактуалізація постає не стільки як кінцевий результат, скільки як процес постійного самотворення, у якому відповідальність виконує функцію внутрішнього регулятора.

4. У вітчизняній психології самовідповідальність розглядається як базовий механізм життєтворчості, що надає можливість особистості будувати власний життєвий шлях і досягати гармонії із собою та суспільством.

2.2. Організація експериментального дослідження, методичні принципи його проведення

Будь-яке наукове дослідження потребує ґрунтовного методологічного підґрунтя, яке визначає логіку пізнання, підбір інструментарію та інтерпретацію отриманих результатів. У контексті даної роботи методологічні основи спрямовані на вивчення самовідповідальності як чинника самоактуалізації особистості, що передбачає аналіз цього феномену з позицій різних наукових парадигм і психологічних концепцій.

Сучасна психологія розглядає методологію як систему принципів і засобів організації та побудови наукової діяльності. Відтак методологічний рівень дослідження охоплює: філософські орієнтири (загальні уявлення про природу людини, її свободу і відповідальність); загальнонаукові принципи (системність, детермінізм, розвиток, активність); конкретно-наукові підходи (гуманістичний, екзистенційний, акмеологічний, суб'єктний тощо); методичний рівень (вибір і застосування конкретних методів дослідження).

Таким чином, методологія нашого дослідження має інтегративний характер, оскільки поєднує класичні принципи психології з сучасними підходами до вивчення особистісного розвитку.

У роботі було покладено в основу такі загальнонаукові методологічні принципи:

1. Принцип детермінізму. Самовідповідальність та самоактуалізація зумовлені взаємодією зовнішніх соціокультурних умов і внутрішніх особистісних ресурсів. Життєві вибори індивіда не випадкові, а пов'язані з його досвідом, цінностями та світоглядом.

2. Принцип системності. Досліджувані феномени розглядаються як елементи єдиної системи особистісного розвитку. Самовідповідальність вивчається не ізольовано, а у взаємозв'язку з іншими характеристиками: локусом контролю, ціннісними орієнтаціями, смисложиттєвими установками.

3. Принцип розвитку. Самовідповідальність формується у процесі онтогенезу і залежить від соціального оточення, життєвих криз, досвіду подолання труднощів. Самоактуалізація розглядається як результат

поступального розвитку, що неможливий без поступового зростання рівня відповідальності.

4. Принцип активності особистості. Людина є суб'єктом власної життєдіяльності, здатним до самовизначення та творчого самовираження. Це підкреслює, що досліджувані процеси не зводяться до зовнішніх впливів, а ґрунтуються на внутрішній активності індивіда.

До конкретно-наукових принципів, що визначають спрямованість дослідження, належать:

- Принцип особистісного підходу. Увага зосереджується на унікальності життєвого шляху кожної особистості.
- Принцип цілісності. Самовідповідальність розглядається у взаємозв'язку з мотиваційною, когнітивною та ціннісно-сисловою сферами.
- Принцип комплексності. Для об'єктивного вивчення досліджуваних явищ застосовується поєднання різних методів: тестових, опитувальних, аналітичних.
- Принцип об'єктивності та валідності. Використовуються лише науково апробовані, надійні й адаптовані для українського контексту методики.
- Принцип етичності. Усі етапи дослідження організовані з дотриманням добровільності, конфіденційності та поваги до учасників.

Поєднання цих підходів дозволяє комплексно осмислити взаємозв'язок самовідповідальності та самоактуалізації.

Організація емпіричного дослідження потребує чіткої методологічної бази, яка передбачає визначення мети й завдань; формулювання гіпотези; вибір адекватних методик; опис вибірки; визначення процедур збору та обробки даних.

Метою емпіричного етапу є виявлення особливостей прояву самовідповідальності в учнівській молоді та аналіз її ролі як чинника процесу самоактуалізації особистості.

Для досягнення мети були визначені такі завдання:

1. Операціоналізувати поняття «самовідповідальність» і «самоактуалізація» через систему діагностичних критеріїв.

2. Підібрати і апробувати комплекс методик, спрямованих на вимірювання відповідних показників.

3. Визначити рівні розвитку самовідповідальності у респондентів.

4. Встановити взаємозв'язки між показниками самовідповідальності та самоактуалізації.

5. Проаналізувати зміни у самовідповідальній поведінці респондентів до та після проведення заходів, спрямованих на підвищення показників самовідповідальності, а також встановити вплив соціально-психологічних факторів (навчальне середовище, життєві цінності, рівень автономії) на становлення самовідповідальної поведінки.

Гіпотезадослідження: високий рівень самовідповідальності корелює з більшою вираженістю показників самоактуалізації.

Для реалізації цих завдань здійснюється операціоналізація понять:

- *самовідповідальність* – інтегральна характеристика особистості, що включає когнітивний, мотиваційний, поведінковий і ціннісно-смісловий компоненти;

- *самоактуалізація* – процес реалізації потенційних можливостей і прагнення до особистісного зростання, що залежить від усвідомленої відповідальності за власне життя.

Для діагностики самовідповідальності у нашому дослідженні застосовуються:

- Опитувальник самовідповідальної поведінки (адаптації О. Фурман, Т. Титаренко).

- Методика «Рівень суб'єктивного контролю» (РСК) – для виявлення внутрішнього/зовнішнього локусу відповідальності.

Для вимірювання самоактуалізації використовуються:

- Тест самоактуалізації (САТ) Е. Шострома (українська адаптація).

- Опитувальник ціннісних орієнтацій (М. Рокич).

Такий вибір можна пояснити тим, що у процесі емпіричного дослідження надзвичайно важливим є обґрунтований вибір методик і процедур, адже саме

вони забезпечують надійність і валідність отриманих результатів. Вибір діагностичних інструментів зумовлюється специфікою проблематики роботи, її метою та завданнями, а також необхідністю охопити ключові аспекти досліджуваних феноменів — самовідповідальності та самоактуалізації. Щоб підтвердити доцільність використання саме таких методик і процедур, важливо знати їхню наукову суть.

Зокрема, опитувальник самовідповідальної поведінки (адаптації О. Фурман, Т.Титаренко) розроблений на основі теоретичних уявлень про відповідальність як інтегральну властивість особистості, що проявляється у різних сферах життєдіяльності. Українські адаптації, запропоновані О. Фурман та Т. Титаренко, враховують культурні й ментальні особливості респондентів, що забезпечує адекватність вимірювання у вибірках різного віку та соціального статусу.

Опитувальник дозволяє виявити рівень сформованості самовідповідальної поведінки, визначити схильність індивіда до прийняття рішень, усвідомлення наслідків власних вчинків і здатність до саморегуляції. Він є цінним у контексті нашого дослідження, адже безпосередньо корелює з поняттям самовідповідальності як чинника самоактуалізації.

Методика «Рівень суб'єктивного контролю» (РСК) створена на основі концепції Дж. Роттера про локус контролю, широко застосовується у вітчизняній та зарубіжній психології. Вона дозволяє визначити, чи схильна людина приписувати відповідальність за події власному «Я» (внутрішній локус) чи зовнішнім обставинам (зовнішній локус). Використання РСК забезпечує комплексний підхід до оцінки феномену відповідальності: поєднання вимірювання поведінкових аспектів (через опитувальник самовідповідальної поведінки) та особистісних установок щодо причинності (через локус контролю).

Щоб встановити взаємозв'язок самовідповідальності та самоактуалізації у досліджуваній аудиторії (а це учні старої школи, 16-17-річні юнаки та дівчата),

на нашу думку, доцільно використати такі методики діагностики рівня самоактуалізації у респондентів:

1. Тест самоактуалізації (САТ) Е. Шострома (українська адаптація) Е. Шостром створив дану методику як інструмент для оцінки різних аспектів особистісного розвитку, включно з автономією, гнучкістю у спілкуванні, здатністю до самоаналізу, ціннісною орієнтацією та креативністю. Українська адаптація дозволяє застосовувати тест у вітчизняному науково-практичному контексті, враховуючи особливості мовного та культурного середовища. Тест складається з низки шкал, що відображають як загальний рівень самоактуалізації, так і окремі її компоненти. Завдяки цьому він є не лише діагностичним, а й аналітичним інструментом, що дає змогу дослідникові виокремити індивідуальні відмінності у процесі самореалізації.

2. Опитувальник ціннісних орієнтацій М. Рокича. Методика М. Рокича спрямована на визначення системи життєвих цінностей особистості, які виступають основними регуляторами поведінки. Опитувальник дає змогу оцінити як термінальні (кінцеві життєві цілі), так і інструментальні (способи досягнення цих цілей) цінності. У контексті самоактуалізації важливим є аналіз того, наскільки індивід орієнтується на цінності розвитку, творчості, свободи, відповідальності чи гармонійних стосунків з іншими людьми. Використання цієї методики у дослідженні дозволяє зіставити результати вимірювання рівня самоактуалізації за тестом САТ із домінуючими цінностями респондентів. Це, у свою чергу, забезпечує глибше розуміння того, які цінності виступають підґрунтям для формування відповідальної поведінки та прагнення до самореалізації.

Комплексне застосування наведених методик зумовлене необхідністю отримання об'єктивної та багатогранної інформації про досліджувані феномени. Використання лише однієї методики могло б призвести до однобічності результатів, тоді як поєднання опитувальників і тестів забезпечує їхню взаємну перевірку та доповнюваність. Таким чином, у дослідженні використано: два інструменти для діагностики самовідповідальності

(опитувальник самовідповідальної поведінки та методику РСК) та два інструменти для діагностики самоактуалізації (тест САТ та опитувальник ціннісних орієнтацій).

Застосування такого комплексу дозволяє виявити як зовнішні прояви відповідальності у поведінці, так і глибинні особистісні установки; дослідити процес самоактуалізації через поєднання вимірювання реальних досягнень та ціннісних орієнтацій; отримати надійні, репрезентативні дані, що дадуть змогу зробити ґрунтовні висновки про взаємозв'язок самовідповідальності та самоактуалізації.

Отже, вибір зазначених методик і процедур є теоретично та практично обґрунтованим, відповідає завданням дослідження та забезпечує комплексний підхід до вивчення ключових феноменів. Варто підкреслити, що запропоновані методики будуть застосовані у дослідженні двічі: на початку (мають діагностувальний характер) та після застосування практичних методів та способів кореляції рівня самовідповідальності. У нашій роботі дослідження здійснювалося поетапно, що дало змогу послідовно рухатися від визначення вихідних параметрів до формування практичних рекомендацій.

Вибірку становили школярі старшого підліткового та юнацького віку — учні 11-х класів Луцького ліцею № 23. Загальна кількість учасників склала 66 осіб (із них 32 респонденти навчаються у класі природничого профілю, 34 учні — у класі універсального профілю). Вибір саме цієї категорії обґрунтовується декількома чинниками:

- учні в 11 класі перебувають на завершальному етапі шкільної освіти, коли постає необхідність у прийнятті значущих рішень (вибір професії, вступ до закладів вищої освіти, визначення життєвих пріоритетів);
- у цьому віковому періоді відбувається активне формування почуття відповідальності та прагнення до самореалізації, що робить дослідження самовідповідальності й самоактуалізації особливо актуальним;
- учні ліцею представляють репрезентативну групу старшокласників, що дозволяє проєктувати отримані результати на ширшу категорію школярів.

Перед початком дослідження було отримано інформовану згоду учасників та їхніх батьків, що відповідає етичним вимогам сучасної психологічної науки.

Дослідження передбачало чотири взаємопов'язані етапи:

1. Підготовчий етап. На цьому етапі здійснювалася організаційна та методологічна підготовка дослідження. Зокрема, визначено вибірку учасників; проведено роз'яснювальну роботу з учнями та педагогами щодо мети та значення дослідження; отримано згоду учнів та їхніх батьків на участь у психологічному експерименті; підготовлено діагностичні матеріали та інструкції до методик (опитувальник самовідповідальної поведінки, методика «Рівень суб'єктивного контролю», тест самоактуалізації САТ, опитувальник ціннісних орієнтацій Рокича); визначено часові рамки та умови проведення тестувань. Підготовчий етап мав на меті створення сприятливих умов для подальшого збору валідних і надійних даних, а також формування позитивного ставлення учнів до участі в дослідженні.

2. Констатувальний етап. На цьому етапі було проведено первинну діагностику рівня самовідповідальності та самоактуалізації учнів. Усі учасники пройшли комплекс методик, що дозволило визначити вихідний рівень розвитку досліджуваних якостей; виявити індивідуальні відмінності серед школярів; встановити попередні зв'язки між самовідповідальністю та самоактуалізацією. Констатувальний етап виконував функцію «точки відліку» для подальшого аналізу змін, що відбулися внаслідок формувального впливу.

3. Формувальний етап, який був спрямований на розвиток самовідповідальності учнів через спеціально організовану програму, що включала тренінгові заняття, спрямовані на розвиток навичок відповідальної поведінки (робота в групах, рольові ігри, моделювання життєвих ситуацій); вправи на саморефлексію, які допомагали учням аналізувати власні вчинки, усвідомлювати наслідки рішень і формувати внутрішній локус контролю; розвиток навичок прийняття рішень, зокрема шляхом виконання практичних завдань, що імітували реальні життєві ситуації (вибір професії, планування навчання, організація часу); психопросвітницькі елементи, що

знайомили учнів із поняттями відповідальності, самоактуалізації, особистісного зростання. Формувальний етап був найбільш тривалим і практично спрямованим. Його метою було не лише зафіксувати наявний стан розвитку досліджуваних характеристик, а й здійснити цілеспрямований вплив з метою їх підвищення.

4. Контрольно-узагальнюючий етап. Завершальний етап передбачав повторну діагностику учасників за тими самими методиками, що й на констатувальному етапі. Це дозволило виявити динаміку змін рівня самовідповідальності та самоактуалізації та порівняти отримані результати з початковими показниками; перевірити ефективність формувальної програми.

Етап дослідження	Основний зміст роботи	Завдання етапу
Підготовчий	Визначення вибірки, отримання згоди учасників та батьків, підготовка матеріалів	- сформувати вибірку; - забезпечити добровільність та інформовану згоду; - підготувати методики
Констатувальний	Первинна діагностика самовідповідальності та самоактуалізації	- встановити вихідний рівень досліджуваних характеристик; - зафіксувати індивідуальні відмінності
Формувальний	Проведення програми розвитку самовідповідальності (тренінги, вправи, рефлексія)	- розвивати навички відповідальної поведінки; - формувати внутрішній локус контролю; - сприяти самоактуалізації
Контрольно-узагальнюючий	Повторна діагностика, аналіз змін, узагальнення результатів	- виявити динаміку розвитку; - порівняти результати з початковими; - оцінити ефективність програми

Окрім кількісних результатів, важливу роль відігравали й якісні показники: спостереження за активністю учнів, їхні відгуки про проведені заняття, приклади зміни поведінки у навчальному та побутовому середовищі.

Зібрані емпіричні дані підлягали обробці за допомогою кількісних і якісних методів: кількісна обробка включала статистичний аналіз отриманих показників (обчислення середніх значень, виявлення відмінностей між початковими та підсумковими результатами, перевірка достовірності змін); якісний аналіз дозволяв глибше інтерпретувати отримані дані, враховуючи індивідуальні особливості учнів, специфіку їхніх відповідей та поведінкових проявів. Поєднання кількісних і якісних підходів забезпечило комплексність аналізу та дало змогу отримати цілісну картину впливу самовідповідальності на процес самоактуалізації.

Організація емпіричного дослідження самовідповідальності як чинника самоактуалізації особистості потребує чіткого дотримання низки методичних принципів. Вони забезпечують наукову обґрунтованість, достовірність та практичну значущість отриманих результатів, а також слугують орієнтирами у процесі збору, аналізу та інтерпретації даних. У даній роботі основними виступають принципи науковості, системності, етичності, комплексності та розвивального потенціалу. Реалізація вищезазначених принципів забезпечила методологічну узгодженість дослідження та підвищила його наукову й практичну значущість.

Для статистичного аналізу передбачено застосування:

- коефіцієнтів кореляції (Спірмена) для виявлення зв'язків між показниками;
- якісного аналізу результатів (інтерпретація профілів самоактуалізації й самовідповідальності).

Після збору емпіричних даних ключовим етапом дослідження є їх статистична й якісна обробка. У нашому дослідженні для аналізу результатів передбачено застосування комплексу методів: коефіцієнтів кореляції (Спірмена), дисперсійного аналізу та якісної інтерпретації профілів самоактуалізації й самовідповідальності.

Метою кореляційного аналізу є виявлення взаємозв'язків між показниками самовідповідальності та самоактуалізації. Коефіцієнт рангової кореляції Спірмена (ρ) використовується тоді, коли дані подані в порядковій шкалі або не

відповідають нормальному розподілу. Застосування кореляційного аналізу дозволяє виявити не лише наявність взаємозв'язків, але й зрозуміти, які аспекти самовідповідальності можуть виступати прогностичними змінними самоактуалізації.

Поряд із кількісними методами важливим елементом обробки результатів є якісна інтерпретація отриманих даних. Вона передбачає аналіз індивідуальних профілів самовідповідальності та самоактуалізації, виявлення характерних особливостей, суперечностей і внутрішніх тенденцій розвитку особистості. У нашому дослідженні якісна інтерпретація ґрунтуватиметься на аналізі індивідуальних відмінностей у вибірці, що допоможе виокремити групи з високим і низьким рівнем самоактуалізації та відповідальності, а також описати їхні психологічні особливості.

Комплексний підхід до обробки даних дозволяє досягнути найбільшої точності та глибини результатів. Поєднання кількісних та якісних методів обробки даних дозволяє отримати цілісну картину впливу самовідповідальності на процеси самоактуалізації (Т. Титаренко) [46].

Отже, використання кореляційного аналізу, дисперсійного аналізу та якісної інтерпретації забезпечує наукову достовірність і комплексність обробки результатів дослідження. Такий підхід дає можливість не лише виявити загальні статистичні закономірності, але й глибше зрозуміти внутрішню логіку індивідуального розвитку особистості, що є важливим для розкриття сутності взаємозв'язку самовідповідальності та самоактуалізації.

У цьому розділі було висвітлено теоретико-методологічні засади організації емпіричного дослідження самовідповідальності як чинника самоактуалізації особистості. Визначено моделі й структуру самовідповідальності, критерії її діагностики, концептуальні підходи до вивчення взаємозв'язку із самоактуалізацією. Також описано принципи організації експериментального дослідження, вибір методик і процедур, методичні принципи його проведення

РОЗДІЛ 3. ЕКСПЕРИМЕНТАЛЬНЕ ОБҐРУНТУВАННЯ ВЗАЄМОЗВ'ЯЗКУ САМОВІДПОВІДАЛЬНОСТІ ТА САМОАКТУАЛІЗАЦІЇ ОСОБИСТОСТІ: ОПИС РЕЗУЛЬТАТІВ ДОСЛІДЖЕННЯ

3.1. Рівень розвитку самовідповідальності у вибірці досліджуваних

Для оцінки рівня самовідповідальності було використано стандартизовані опитувальники та методики, адаптовані для підліткового віку. Вибірка була сформована з урахуванням принципу репрезентативності та охоплювала як хлопців, так і дівчат, що дозволило отримати більш об'єктивну картину розвитку самовідповідальності серед старшокласників. Дослідження здійснювалося із застосуванням двох психодіагностичних методик: Опитувальника самовідповідальної поведінки (адаптація О. Фурман, Т. Титаренко) та Методики «Рівень суб'єктивного контролю» (РСК). Обидві методики дозволяють виявити як загальний рівень самовідповідальності, так і її структурні компоненти: здатність брати відповідальність за власні дії, прогнозувати наслідки поведінки, а також визначати тип локусу контролю (внутрішній або зовнішній).

Для глибшого розуміння рівня розвитку самовідповідальності старшокласників було проведено детальний аналіз результатів опитування за Опитувальником самовідповідальної поведінки (адаптація О. Фурман, Т. Титаренко). Цей інструмент спрямований на виявлення не лише формального рівня відповідальності, але й таких аспектів, як уміння прогнозувати наслідки власних вчинків, готовність до прийняття рішень та відповідальність за їх результати, здатність до самоорганізації та критичного аналізу власної поведінки.

До вибірки увійшли 66 учнів 11-х класів Луцького ліцею №23: 32 - природничого профілю та 34 - універсального профілю. Узагальнені результати наведено у таблиці 3.1.

Табл. 3.1. Рівень самовідповідальної поведінки серед учнів природничого та універсального профілів

Рівень	Природничий профіль	Універсальний профіль
Високий	22	32
Середній	56	47
Низький	22	21

Характеристика груп із різними рівнями

1. Учні з високим рівнем самовідповідальності. Ця група демонструє розвинені навички самоорганізації, здатність до прийняття рішень та готовність відповідати за їхні наслідки. Для них характерні такі риси, як цілеспрямованість, дисциплінованість, прагнення досягати результатів у навчанні та соціальній діяльності. Учні уміють ставити перед собою як короткострокові, так і довгострокові цілі, планувати дії та передбачати можливі наслідки. У групі природничого профілю таких учнів — 22 %. У групі універсального профілю — 32 %. Це може бути зумовлено більш різноплановою підготовкою, яка формує ширший спектр компетентностей та вимагає більшої самостійності.

2. Учні із середнім рівнем самовідповідальності. Більшість старшокласників (56 % природничий та 47 % універсальний профіль) належать саме до цієї категорії. Вони виявляють усвідомлення необхідності відповідати за власні дії, але не завжди є послідовними у цьому. Часто поведінка таких учнів визначається зовнішнім контролем з боку вчителів чи батьків. Для них характерне прагнення виконувати вимоги та норми, однак у ситуаціях, що потребують самостійного вибору, вони можуть виявляти невпевненість або уникати відповідальності.

Середній рівень є своєрідним перехідним етапом: з одного боку, він свідчить про достатню базу для формування зрілої відповідальності, з іншого - демонструє потенційні «зони росту», що вимагають підтримки з боку педагогів.

3. Учні з низьким рівнем самовідповідальності. Ця група (22 % природничий та 21 % універсальний профіль) характеризується недостатньо

розвиненим відчуттям відповідальності. Такі учні схильні перекладати провину за невдачі на зовнішні обставини або оточення, уникають взяття на себе зобов'язань, не завжди виконують поставлені завдання у визначені терміни. Вони мають труднощі із самоорганізацією та самоконтролем, що у майбутньому може стати бар'єром у професійній діяльності та міжособистісних відносинах. Наявність цієї групи вказує на необхідність цілеспрямованої роботи з формування у школярів мотивації до відповідальної поведінки, розвитку навичок планування, підвищення рівня внутрішнього контролю.

Опитувальник самовідповідальної поведінки включає 25 тверджень, які дозволяють визначити рівень самовідповідальності респондента, а також виділити три основні компоненти: особиста відповідальність (готовність брати на себе відповідальність за власні рішення та дії), соціальна відповідальність (здатність враховувати потреби та очікування інших людей), моральна відповідальність (дотримання норм етики та моралі у поведінці).

Після обробки анкетних даних були отримані такі середні показники.

*Таблиця 3.2. Рівень розвитку самовідповідальності за опитувальником
(середній бал)*

Група учнів	Особиста відповідальність	Соціальна відповідальність	Моральна відповідальність	Загальний рівень самовідповідальності
Природничий профіль (n=32)	4,1	3,8	4,0	3,97
Універсальний профіль (n=34)	3,9	3,7	3,8	3,8
Всього (n=66)	4,0	3,75	3,9	3,88

Як видно з таблиці, учні природничого профілю демонструють децю вищий рівень особистої та моральної відповідальності порівняно з учнями універсального профілю. Загальний рівень самовідповідальності по всій вибірці

можна оцінити як середній (3,88 бала), що свідчить про достатню, проте ще не сформовану у повній мірі здатність брати на себе відповідальність за власні дії та рішення.

Графічно результати можна представити у вигляді стовпчикової діаграми (Додаток 2), що дозволяє наочно порівняти рівні самовідповідальності у різних профільних групах. Як видно з рисунку, в обох групах учнів усі три складові відповідальності знаходяться на достатньо високому рівні. Проте спостерігаються певні відмінності між профілями, що дозволяє зробити цікаві узагальнення.

Учні природничого профілю демонструють найвищий результат за шкалою особистої відповідальності (4,1). Це свідчить про їхню орієнтацію на чітке виконання поставлених завдань, уміння брати на себе обов'язки та організовувати власну діяльність. Для старшокласників цього напряму характерне прагнення до самодисципліни, раціональності й послідовності у прийнятті рішень. Дещо нижчими є показники за шкалою соціальної відповідальності (3,7). Це може бути пов'язано з тим, що учні природничих класів більше зосереджені на індивідуальних досягненнях та результатах навчання, ніж на взаємодії в групі. Вони меншою мірою схильні враховувати думку однолітків або будувати стратегії поведінки з орієнтацією на інших. Показник моральної відповідальності (3,9) свідчить про достатньо високу значущість етичних норм у їхньому житті, однак у порівнянні з універсальним профілем він є нижчим. Це може свідчити про те, що для частини учнів моральні орієнтири залишаються другорядними стосовно досягнень у навчанні.

У групі універсального профілю простежується загалом вищий рівень розвитку усіх трьох складових. Найвищий показник отримано за шкалою особистої відповідальності (4,4). Це означає, що учні добре усвідомлюють наслідки своїх рішень і виявляють готовність брати відповідальність за їх результати. Вони здатні проявляти ініціативність, самостійність у навчанні та позаурочній діяльності. Особливо значущим є результат за шкалою соціальної

відповідальності (4,2). Це свідчить, що старшокласники універсального профілю більшою мірою орієнтовані на врахування потреб інших, готові до співпраці, комунікації, прийняття групових рішень. Для них характерним є високий рівень соціальної зрілості, що забезпечує успішну інтеграцію у колектив. Що стосується моральної відповідальності, то її середній показник (4,3) свідчить про те, що учні цієї групи надають значної ваги етичним нормам та принципам. Вони демонструють виражену орієнтацію на чесність, справедливість та дотримання моральних правил у взаєминах з іншими.

Порівняння результатів показало, що учні універсального профілю мають загалом вищі середні значення за всіма видами відповідальності у порівнянні з учнями природничого профілю. Найбільша різниця спостерігається у показниках соціальної відповідальності (0,5 бала), що можна пояснити особливостями навчального середовища: універсальний профіль передбачає більшу кількість інтегрованих предметів, проектної та групової діяльності, що стимулює розвиток комунікативних та соціально-значущих навичок. Відмінності у рівнях моральної відповідальності (0,4 бала) свідчать про більш виражену орієнтацію учнів універсального профілю на дотримання етичних норм. Це може бути пов'язано як із навчальним середовищем, так і з особистісними особливостями учнів, які обирають даний профіль. Щодо особистої відповідальності, то різниця менш значна (0,3 бала), проте вона також вказує на те, що учні універсального профілю виявляють вищу готовність до самоконтролю та прийняття самостійних рішень.

Отримані результати дають підстави стверджувати, що рівень розвитку відповідальності в обох групах учнів є достатньо високим. Водночас, універсальний профіль сприяє формуванню більш гармонійної структури відповідальності, де особиста, соціальна та моральна складові розвинені відносно рівномірно. У природничому профілі простежується домінування особистої відповідальності над соціальною, що вказує на орієнтацію учнів на індивідуальні досягнення при дещо меншій увазі до групових форм взаємодії.

Таким чином, результати дослідження підтверджують важливість урахування профільних особливостей навчання для цілеспрямованого розвитку відповідальності учнів. У цілому, аналіз опитування доводить, що рівень самовідповідальності у старшокласників Луцького ліцею №23 є достатнім для успішної соціалізації, однак потребує подальшого розвитку з метою формування зрілої особистості, здатної до самоактуалізації та конструктивної взаємодії з соціумом. Педагогічна робота має бути спрямована на підсилення соціальної та моральної складових у природничих класах, водночас збереження високих показників особистої відповідальності в універсальних класах.

Для оцінювання рівня суб'єктивного контролю серед одинадятикласників Луцького ліцею №23 було застосовано методику «Рівень суб'єктивного контролю» (РСК) (українська адаптація Є.Ф. Бажина, Е.А. Галинкіної та А.М. Еткінда у 1984 році авторської методики Джуліана Роттера). Дана методика дозволяє визначити, наскільки особистість відчуває контроль над подіями свого життя та успіхами в різних сферах діяльності.

У дослідженні взяли участь 66 учнів 11 класу Луцького ліцею №23: 32 учні природничого профілю та 34 учні універсального профілю. Структура вибірки дозволяє порівняти рівень суб'єктивного контролю між учнями з різними освітніми профілями та визначити можливі впливи профільного навчання на формування контролю над власною поведінкою та результатами діяльності.

Отримані результати були класифіковані за трьома рівнями суб'єктивного контролю (локусами контролю):

- Високий рівень (інтернальний тип локусу): учень відчуває значний контроль над подіями свого життя, активно впливає на результати своєї діяльності;
- Середній рівень (помірний тип локусу): учень відчуває контроль частково, але часто покладається на зовнішні фактори;
- Низький рівень (екстернальний тип локусу): учень переважно вважає, що успіхи або невдачі визначаються зовнішніми обставинами, а не його діями.

У таблиці 3.3 відображено розподіл учнів за рівнями суб'єктивного контролю в цілому та по профілях навчання (Додаток 3).

Таблиця 3.3. Розподіл учнів за рівнями суб'єктивного контролю.

Рівень суб'єктивного контролю	Природничий профіль (n=32)	Універсальний профіль (n=34)	Всього (n=66)
Високий	14 (43,8%)	12 (35,3%)	26 (39,4%)
Середній	12 (37,5%)	16 (47,1%)	28 (42,4%)
Низький	6 (18,7%)	6 (17,6%)	12 (18,2%)

З таблиці видно, що більшість учнів обох профілів мають середній або високий рівень суб'єктивного контролю, що свідчить про сформовану здатність впливати на власну діяльність та приймати відповідальні рішення. Серед учнів природничого профілю спостерігається трохи більша частка тих, хто має високий рівень контролю, порівняно з універсальним профілем (43,8% проти 35,3%). Це може свідчити про вплив профільного навчання, орієнтованого на точні науки, на розвиток особистісної організації та здатності контролювати результати власної діяльності.

Учні універсального профілю переважно знаходяться на середньому рівні суб'єктивного контролю (47,1%), що може свідчити про більшу залежність від зовнішніх обставин у прийнятті рішень та плануванні діяльності. Низький рівень суб'єктивного контролю трапляється приблизно у 18% учнів обох профілів, що потребує уваги педагогів для розвитку навичок саморегуляції та самовідповідальності.

Результати дослідження свідчать, що серед одинадцятикласників Луцького ліцею №23 переважають середній та високий рівні суб'єктивного контролю. Це підтверджує, що учні здатні усвідомлювати власний вплив на навчальні та життєві результати, хоча певна частина школярів все ще демонструє залежність від зовнішніх факторів. Порівняння між профілями навчання показало, що учні природничого профілю дещо більш схильні до високого рівня суб'єктивного

контролю, тоді як учні універсального профілю частіше перебувають на середньому рівні.

Об'єднання даних обох методик дозволяє зробити такі висновки:

1. Учні природничого профілю характеризуються вищим рівнем самовідповідальності та переважним внутрішнім локусом контролю. Це може свідчити про більшу цілеспрямованість та усвідомлене ставлення до власних дій.

2. Універсальний профіль демонструє дещо нижчий рівень особистої та моральної відповідальності, а також більший відсоток учнів із зовнішнім локусом контролю. Це вказує на потребу у розвитку навичок самоконтролю та прийняття відповідальності за власні рішення.

3. Загалом оцінка самовідповідальності у вибірці є середньою, що свідчить про сформованість базового рівня самовідповідальної поведінки, проте має потребу в удосконаленні та розвитку окремих її компонентів, особливо у сфері соціальної відповідальності та внутрішнього локусу контролю.

Аналіз отриманих результатів показав, що рівень розвитку самовідповідальності у досліджуваних учнів 11 класу можна охарактеризувати як середній, із тенденцією до вищих показників у класі природничого профілю. Основними проблемними зонами є недостатньо розвинена соціальна відповідальність та наявність учнів із зовнішнім локусом контролю, що може ускладнювати процес самостійного прийняття рішень.

Отримані дані підкреслюють важливість систематичного розвитку у школярів навичок самоконтролю, відповідальності за власні дії та усвідомленого ставлення до наслідків своєї поведінки. Це дозволить у подальшому більш ефективно формувати особистісні ресурси, необхідні для процесу самоактуалізації.

У рамках дослідження самоактуалізації особистості одинадцятикласників Луцького ліцею №23 було використано дві психодіагностичні методики: Тест самоактуалізації (САТ) Е. Шострома, адаптований українською мовою, та Опитувальник ціннісних орієнтацій М. Рокича. Дані методики дозволяють

оцінити рівень розвитку самоактуалізації та структуру ціннісних орієнтацій учнів, що є важливим для визначення взаємозв'язку між самовідповідальністю та прагненням до самореалізації. У дослідженні взяли участь 66 учнів одинадцятих класів Луцького ліцею №23, з них 32 учні природничого профілю та 34 учні універсального профілю. Середня вікова група респондентів становила 16–17 років. Розподіл учнів за профілями дозволив оцінити, чи існують відмінності в рівні самоактуалізації та ціннісних орієнтаціях залежно від навчального профілю. Також було враховано гендерний аспект та загальну мотиваційну спрямованість учнів, що забезпечило комплексний підхід до аналізу.

Тест самоактуалізації (САТ) Е. Шострома включає 15 шкал, які оцінюють такі аспекти, як автономність і самостійність, прийняття себе та інших, спонтанність і гнучкість, цілісність особистості, здатність до інтеграції досвіду. Результати тесту інтерпретуються через бали за шкалами та загальний рівень самоактуалізації, що дозволяє виділити категорії: низький, середній та високий рівень.

Методика опитувальника ціннісних орієнтацій М. Рокича спрямована на визначення структури ціннісних пріоритетів особистості. Опитувальник містить 36 цінностей, які групуються у десять основних сфер. Аналіз результатів дозволяє оцінити домінуючі цінності учнів; визначити відповідність ціннісних пріоритетів рівню самоактуалізації; виявити можливі кореляційні зв'язки між профілем навчання та мотиваційною спрямованістю. Результати тесту САТ показали, що серед усіх респондентів переважає середній рівень самоактуалізації, який вказує на певну сформованість самосвідомості та особистісної зрілості, проте потребу в додатковому розвитку таких якостей, як автономність і цілісність особистості.

Таблиця 3.4. Розподіл учнів за рівнями самоактуалізації.

Рівень самоактуалізації	Природничий профіль (%)	Універсальний профіль (%)
Низький	12	18

Середній	56	62
Високий	32	20

Учні природничого профілю частіше демонстрували вищий рівень самоактуалізації у сфері когнітивної та пізнавальної активності, що може бути зумовлено специфікою навчального процесу, який стимулює дослідницьку активність та критичне мислення.

Учні універсального профілю показували більш рівномірний розподіл результатів, із тенденцією до середнього рівня самоактуалізації, що свідчить про баланс між навчальною діяльністю та соціально-психологічною адаптацією.

Аналіз результатів Опитувальника ціннісних орієнтацій Рокіча показав, що найбільшу значущість для учнів обох профілів мають цінності самовираження, досягнення та міжособистісної взаємодії. Водночас, учні природничого профілю частіше виділяли цінності пізнання та творчості, а універсального - цінності безпеки та соціальної стабільності. Ці дані підтверджують взаємозв'язок між освітнім профілем та мотивами розвитку особистості.

Таблиця 3.5. Структура ціннісних орієнтацій учнів за профілями.

Цінність	Природничий профіль (%)	Універсальний профіль (%)
Самовираження	22	20
Досягнення	20	18
Міжособистісна взаємодія	15	17
Пізнання	18	10
Творчість	17	8
Безпека	4	15
Соціальна стабільність	4	12

Порівняльний аналіз між результатами тесту САТ та опитувальника Рокича дозволяє зробити такі висновки:

1. Наявний позитивний зв'язок між високим рівнем самоактуалізації та цінностями самовираження та творчості.
2. Учні, які демонструють сильні соціальні цінності, мають тенденцію до середнього рівня самоактуалізації, що вказує на баланс між самореалізацією та соціальною відповідальністю.
3. Відмінності між профілями навчання підтверджують гіпотезу про вплив навчального середовища на формування самоактуалізації та ціннісних орієнтацій.

3.2. Особливості взаємозв'язку досліджуваних змінних за тестом Спірмана

Для перевірки гіпотези про наявність статистично значущого взаємозв'язку між рівнем самовідповідальності та самоактуалізації особистості було застосовано ранговий коефіцієнт кореляції Спірмана (ρ). Даний метод обрано з огляду на те, що отримані дані мають порядкову шкалу вимірювання, а також з метою уникнення впливу нормальності розподілу. Використання непараметричного критерію Спірмана дозволило встановити напрямок і силу кореляційних зв'язків між основними психологічними показниками, визначеними у попередніх підрозділах.

Основною метою аналізу було виявлення закономірностей взаємозв'язку між показниками самовідповідальності, її структурними компонентами та показниками самоактуалізації, визначеними за тестом САТ Е. Шострома і опитувальником ціннісних орієнтацій М. Рокича. Особливу увагу приділено з'ясуванню того, чи впливає розвиток самовідповідальності на рівень самоактуалізації, а також які саме аспекти відповідальності (особиста, соціальна чи моральна) виступають найсильнішими предикторами прагнення до самореалізації.

Для проведення аналізу використовувалися узагальнені результати 66 учнів одинадцятих класів Луцького ліцею № 23, розподілених на дві підгрупи: природничий профіль - 32 учні; універсальний профіль - 34 учні.

До кореляційного аналізу були включені такі змінні: загальний рівень самовідповідальності (ΣCP) - інтегральний показник за опитувальником самовідповідальної поведінки; особиста відповідальність (OP); соціальна відповідальність (CP); моральна відповідальність (MP); рівень суб'єктивного контролю (PCK); рівень самоактуалізації (CAT) - низький, середній або високий рівень; домінуючі цінності за опитувальником М. Рокича (самовираження, досягнення, пізнання, творчість, соціальна стабільність, безпека). Попередня перевірка нормальності розподілу за критерієм Шапіро–Уїлка показала відхилення від нормального закону ($p < 0,05$), тому обрано саме непараметричний метод Спірмана. Розрахунок коефіцієнтів рангової кореляції Спірмана дозволив визначити низку статистично значущих зв'язків ($p < 0,05$ та $p < 0,01$). Узагальнені результати представлено в таблиці 3.3.

Таблиця 3.6. Кореляційні зв'язки між досліджуваними змінними

Пара показників	ρ (rho Спірмана)	p	Характер зв'язку
Загальний рівень самовідповідальності – самоактуалізація	0,68	$p < 0,01$	Сильний позитивний
Особиста відповідальність – самоактуалізація	0,61	$p < 0,01$	Позитивний, значущий
Соціальна відповідальність – самоактуалізація	0,49	$p < 0,05$	Помірний позитивний
Моральна відповідальність – самоактуалізація	0,56	$p < 0,01$	Помірно-сильний
Рівень суб'єктивного контролю – самоактуалізація	0,63	$p < 0,01$	Сильний позитивний
Особиста відповідальність – інтернальний локус	0,72	$p < 0,01$	Дуже сильний

контролю			
Самоактуалізація – цінності самовираження	0,59	$p < 0,01$	Позитивний
Самоактуалізація – цінності творчості	0,54	$p < 0,05$	Помірний
Самоактуалізація – цінності безпеки	-0,38	$p < 0,05$	Негативний

Отримані результати свідчать, що між самовідповідальністю та самоактуалізацією існує виражений позитивний зв'язок ($\rho = 0,68$). Це означає, що з підвищенням рівня відповідальності учня зростає і його здатність до самореалізації, усвідомленого вибору життєвих цілей та послідовного їх досягнення.

Особливо високі значення кореляції спостерігаються між особистою відповідальністю та інтернальним локусом контролю ($\rho = 0,72$), що підтверджує припущення про те, що відчуття контролю над власним життям є базою для розвитку самостійності та самоактуалізації. Учні з внутрішнім локусом контролю схильні брати на себе ініціативу, активно впливати на події, приймати рішення та не перекладати відповідальність на зовнішні фактори.

Зв'язок між соціальною відповідальністю та самоактуалізацією ($\rho = 0,49$) вказує на важливість соціальної взаємодії та відповідального ставлення до колективу в процесі саморозвитку. Самоактуалізація у старшокласників не обмежується особистими досягненнями — вона включає прагнення до гармонії у стосунках, визнання власної ролі у групі, готовність до співпраці.

Моральна відповідальність також демонструє значущий зв'язок із самоактуалізацією ($\rho = 0,56$). Це дає підстави стверджувати, що усвідомлення етичних норм та ціннісних орієнтацій слугує психологічною основою зрілої самореалізації особистості. Учні, які дотримуються моральних принципів, проявляють стабільність у поведінці, що сприяє досягненню внутрішньої гармонії — однієї з ознак самоактуалізованої особистості.

Виявлено також зворотний зв'язок між самоактуалізацією та цінностями безпеки ($\rho = -0,38$). Це свідчить про те, що орієнтація на стабільність, комфорт і уникнення ризику може обмежувати розвиток потенціалу самоактуалізації. Самоактуалізовані особистості, навпаки, готові до нових викликів, змін і творчого пошуку.

Порівняльний аналіз кореляційних зв'язків у двох підгрупах показав певні відмінності. У природничому профілі сила зв'язку між самовідповідальністю та самоактуалізацією є дещо вищою ($\rho = 0,71$), що свідчить про вплив когнітивно-дослідницького середовища на формування внутрішньої відповідальності та самостійності. В універсальному профілі кореляція помірна ($\rho = 0,63$), але більш вираженою є асоціація між соціальною відповідальністю та самоактуалізацією ($\rho = 0,58$), що пояснюється орієнтацією на міжособистісну взаємодію та групову діяльність. Таким чином, профіль навчання виступає опосередкованим чинником у формуванні взаємозв'язку між досліджуваними змінними. Природничий профіль підсилює індивідуально-особистісні аспекти самоактуалізації, тоді як універсальний сприяє розвитку соціально-комунікативних.

Аналіз за тестом Спірмана дозволяє зробити такі узагальнення:

1. Існує статистично значущий позитивний зв'язок між рівнем самовідповідальності та самоактуалізації ($\rho = 0,68$; $p < 0,01$).
2. Найсильніше корелюють показники особистої відповідальності та інтернального локусу контролю ($\rho = 0,72$), що підтверджує важливість самоконтролю для розвитку самоактуалізації.
3. Соціальна та моральна відповідальність мають помірно позитивний вплив на самоактуалізацію, підкреслюючи значення міжособистісних і етичних чинників.
4. Високий рівень самоактуалізації асоціюється з цінностями самовираження, досягнення та творчості, а не з цінностями безпеки чи стабільності.

5. Учні природничого профілю демонструють більш виражений індивідуально-вольовий компонент самоактуалізації, тоді як учні універсального профілю - соціально-комунікативний.

3.3. Практичні методи та способи розвитку самовідповідальності учнів старших класів

Виявлені в попередніх підрозділах статистично значущі зв'язки між рівнем самовідповідальності, самоактуалізації, ціннісними орієнтаціями та локусом контролю засвідчили, що формування самовідповідальної поведінки є одним із ключових чинників становлення особистості, здатної до самореалізації. Практичне значення цих результатів полягає у можливості створення педагогічних стратегій і психолого-педагогічних програм, спрямованих на розвиток у старшокласників самоконтролю, внутрішньої мотивації та готовності брати відповідальність за власні дії.

Метою цього підрозділу є розробка та узагальнення практичних підходів, методів і вправ, які забезпечують ефективний розвиток самовідповідальності як складової самоактуалізації старшокласників, з урахуванням отриманих емпіричних даних.

Розрахунок коефіцієнтів рангової кореляції Спірмана дозволив визначити низку статистично значущих зв'язків ($p < 0,05$; $p < 0,01$) між основними змінними дослідження. Зокрема, виявлено сильний позитивний зв'язок між загальним рівнем самовідповідальності та самоактуалізацією ($\rho = 0,68$), що підтверджує взаємозалежність відповідальної поведінки й прагнення до самореалізації. Також значущими є кореляції між рівнем суб'єктивного контролю та самоактуалізацією ($\rho = 0,63$), а також між особистою відповідальністю і інтернальним локусом контролю ($\rho = 0,72$), що свідчить про тісний взаємозв'язок між усвідомленістю дій і внутрішньою мотивацією. Помірні зв'язки між соціальною ($\rho = 0,49$) і моральною

відповідальністю ($\rho = 0,56$) із самоактуалізацією демонструють, що процес самореалізації відбувається не лише через індивідуальні досягнення, а й через здатність до етичної та соціально значущої поведінки. Водночас виявлений негативний зв'язок між самоактуалізацією та цінністю безпеки ($\rho = -0,38$) вказує на те, що надмірна орієнтація на стабільність може стримувати розвиток особистісної ініціативи (рис. 3.2). Отже, отримані дані обґрунтовують необхідність педагогічного впливу, спрямованого на гармонізацію внутрішньої мотивації, підсилення інтернального локусу контролю та розвиток соціально зрілої відповідальності.

На основі отриманих результатів можна визначити кілька ефективних педагогічних стратегій формування самовідповідальності:

1. Стратегія автономного навчання. Передбачає поступове надання учням права вибору форм і способів виконання навчальних завдань. Учитель виступає фасилітатором, який підтримує самостійність і ініціативу. Такий підхід формує відчуття внутрішнього контролю та відповідальності за результат.

2. Рефлексивно-аналітична стратегія. Використання щоденників самоаналізу, обговорень після групових проєктів, створення "портфоліо досягнень" сприяє розвитку усвідомленого ставлення до власних дій і рішень.

3. Стратегія соціальної взаємодії. Робота в малих групах із розподілом ролей формує соціальну відповідальність, вміння домовлятися, брати на себе зобов'язання перед іншими.

4. Морально-ціннісна стратегія. Залучення до волонтерських ініціатив, дискусій з етичних питань, розбір життєвих ситуацій сприяє розвитку моральної відповідальності як внутрішньої потреби діяти згідно з власними переконаннями.

Для практичної реалізації зазначених стратегій було прийнято рішення визначити практичним етапом дослідження проведення тренінгової програми, спрямованої на розвиток самовідповідальності старшокласників як чинника їхньої самоактуалізації.

Мета програми: формування усвідомленого ставлення до власних дій, розуміння особистої ролі у досягненні результату, розвиток навичок саморегуляції та рефлексії.

Тривалість: 2 тижні (4 заняття по 1,5 години).

Вибірка: 66 учнів 11-х класів Луцького ліцею №23 (32 - природничий профіль, 34 - універсальний).

Структура тренінгової програми:

Заняття 1. “Мій вибір - моя відповідальність” (мінілекція про поняття відповідальності; вправа “Дерево рішень”: учасники аналізували власні щоденні вибори та їх наслідки; обговорення: “Що означає бути відповідальним у моєму віці?”).

Заняття 2. “Зона мого контролю” (тест “Локус контролю”; вправа “Коло впливу”: учні розподіляли ситуації на ті, що залежать і не залежать від них; групова дискусія про почуття відповідальності за власні вчинки).

Заняття 3. “Цінності, які керують мною” (методика М. Рокича: визначення провідних цінностей; вправа “Карта цінностей”: учні визначали, як їхні цінності впливають на поведінку; мозковий штурм “Як мої цінності проявляються у щоденних рішеннях?”).

Заняття 4. “Я відповідаю за своє зростання” (рефлексивна вправа “Мій шлях до мети”; індивідуальні плани особистісного розвитку; підсумкова анкета самооцінки самовідповідальності).

До і після проведення тренінгу учасники повторно проходили ті самі методики - тест САТ Е. Шострома (самоактуалізація), опитувальник РС(самовідповідальність, локус контролю) та опитувальник ціннісних орієнтацій М. Рокича. Отримані результати показали помірне підвищення рівня самовідповідальності в більшості респондентів, особливо у сферах особистої та моральної відповідальності. Також спостерігалася тенденція до зростання показників самоактуалізації та інтернальності.

Таблиця 3.7. Порівняльні результати рівнів досліджуваних показників до та після тренінгу (n = 66)

Показник	До тренінгу (М)	Після тренінгу (М)	Δ (зміна)	Характер зміни
Загальний рівень самовідповідальності	3,1	3,8	+0,7	Помірне зростання
Особиста відповідальність	3,2	3,9	+0,7	Помітне зростання
Соціальна відповідальність	2,9	3,4	+0,5	Незначне зростання
Моральна відповідальність	3,0	3,7	+0,7	Помірне зростання
Рівень суб'єктивного контролю	3,3	4,0	+0,7	Помітне зростання
Самоактуалізація (САТ)	3,4	3,9	+0,5	Помірне зростання
Інтернальний локус контролю	3,5	4,1	+0,6	Помірне зростання

Примітка: шкала від 1 до 5, де 1 – низький рівень, 5 – високий рівень розвитку показника.

Аналіз отриманих результатів підтвердив, що участь у тренінговій програмі сприяла розвитку самовідповідальності та підвищенню рівня самоактуалізації учнів. Найбільш виражені зміни зафіксовано у сферах особистої та моральної відповідальності, що пояснюється акцентом тренінгу на осмисленні власних цінностей і внутрішнього контролю. Після участі у програмі учні виявляли більшу готовність брати відповідальність за результати навчання, проявляли ініціативу у шкільних справах, частіше демонстрували усвідомлену поведінку під час групової взаємодії.

На основі проведених заходів та досліджень можна сформулювати такі методичні рекомендації для педагогів та психологів:

1. Інтегрувати елементи самоуправління у навчальний процес (чергування, проектні групи, студентські ради).

2. Регулярно проводити рефлексивні бесіди - аналіз власних помилок, обговорення рішень, обмін досвідом у колективі.

3.Застосовувати формувальне оцінювання (self-assessment) - коли учні самі визначають критерії успіху та оцінюють власний прогрес.

4.Підтримувати ініціативу учнів, надаючи можливість самостійно планувати частину навчального процесу або соціальних проєктів.

5.Проводити спільні заходи психолога й класного керівника, спрямовані на формування усвідомленого ставлення до власних дій, мотивації до саморозвитку.

3.4. Способи підвищення рівня самовідповідальності як складової самоактуалізації особистості та її вплив на розвиток особистості

Підвищення рівня самовідповідальності є не лише важливим завданням психологічного розвитку, а й одним із найефективніших способів стимулювання процесу самоактуалізації. Як показали результати експериментальної роботи, самовідповідальність виступає інтеграційною ланкою між когнітивною, емоційно-вольовою та мотиваційною сферами особистості.

Порівняльний аналіз результатів “до” і “після” тренінгової програми показав, що середній рівень самовідповідальності підвищився на 0,7 бала, самоактуалізації – на 0,5 бала.Позитивна динаміка спостерігалася також у розвитку інтернальності, що підтверджує зміщення акценту від зовнішнього до внутрішнього контролю над власним життям.

У результаті тренінгу:58% учасників перейшли із середнього на вищий рівень самовідповідальності;64% показали зростання показників самоактуалізації;72% відзначили підвищення усвідомленості власних дій (за самооцінкою). Такі дані свідчать, що навіть короткостроковий, двотижневий психолого-педагогічний вплив може спричинити суттєві позитивні зміни в особистісній сфері старшокласників.

Аналіз теоретичних і практичних підходів дозволяє виокремити кілька груп методів і способів, які ефективно сприяють підвищенню рівня самовідповідальності учнів старших класів.

1. Мотиваційно-ціннісні способи. Ці методи спрямовані на формування внутрішньої мотивації до саморозвитку, осмислення цінності відповідальності як життєвого принципу.

- Метод смислового діалогу. Полягає у створенні ситуацій обговорення, де учні осмислюють власні цінності, мотиви та життєві орієнтири (наприклад, дискусія “Що означає бути відповідальним у моєму віці?”). Такі вправи активізують процеси саморефлексії та внутрішнього вибору.

- Метод життєвих кейсів. Аналіз конкретних морально-психологічних ситуацій (наприклад, вибір між власними інтересами та інтересами групи) сприяє формуванню моральної самостійності.

- Вправи ціннісного самоаналізу. Наприклад, створення “Карти життєвих пріоритетів”, де учень позначає, які цінності для нього є провідними — успіх, справедливість, свобода, безпека, самореалізація.

2. Рефлексивно-аналітичні способи. Розвиток самовідповідальності неможливий без постійної саморефлексії.

- Метод “щоденників самоспостереження” - щотижневе фіксування особистих досягнень, помилок, рішень і висновків.

- Групові обговорення за методом “Піраміди відповідальності”, де учні визначають рівні особистої, соціальної, моральної відповідальності.

- Психологічна консультація з елементами коучингу, яка допомагає учневі усвідомити власну зону впливу — те, що залежить від нього, а що ні.

3. Поведінково-діяльні способи. Ця група методів передбачає залучення учнів до діяльності, яка потребує прийняття рішень і взяття на себе відповідальності. Включають проєктну діяльність, коли учні самі обирають тему, планують етапи роботи, розподіляють обов’язки та презентують результати, формується стійке відчуття власного внеску; волонтерські ініціативи (залучення до соціальних або екологічних проєктів стимулює

моральну відповідальність і соціальну зрілість), навчання через наставництво (старшокласники допомагають молодшим учням - це підсилює відчуття значущості й відповідальності за інших).

4. Емоційно-регуляційні способи. Самовідповідальність тісно пов'язана зі здатністю керувати емоціями, долати страх помилки, невпевненість.

- Тренінг “Я обираю спокій” - техніки усвідомленого дихання, візуалізації, короткі медитативні вправи перед контрольними роботами або виступами.

- Метод “емоційного журналу” - фіксація власних емоцій у складних ситуаціях із подальшим аналізом причин і реакцій.

- Рольові ігри “Важке рішення”, де учні вчаться зберігати спокій і логіку під час морального вибору.

На основі вищезазначених методів можна запропонувати цілісну програму психолого-педагогічного тренінгу для розвитку самовідповідальності як складової самоактуалізації.

Мета програми: формування у старшокласників навичок усвідомленої поведінки, відповідального прийняття рішень і внутрішнього контролю.

Структура програми:

1. Модуль I. Самопізнання (вправа “Мої життєві ролі”; тест “Локус контролю”; обговорення “Що я можу змінити у своєму житті вже сьогодні?”).

2. Модуль II. Відповідальний вибір (вправа “Ланцюг наслідків”; дискусія “Свобода та обов'язок - два боки однієї медалі”; індивідуальне завдання “Мій вибір і його ціна”).

3. Модуль III. Ціннісне самовизначення (вправа “Карта моїх цінностей”; робота в парах “Як мої цінності впливають на мої рішення?”; мозковий штурм “Якою я бачу свою відповідальну поведінку”).

4. Модуль IV. Самореалізація через відповідальність (розробка особистого проєкту “Мій шлях до мети”; презентація досягнень; підсумкова рефлексія “Чого я навчився про себе?”).

Завдяки такій програмі формується інтегрований досвід - від усвідомлення власних цінностей до практичної реалізації відповідальної поведінки.

Варто підкреслити, що формування самовідповідальності позитивно позначилося на розвитку когнітивних, емоційних і соціальних компетентностей учнів: зросла здатність до самопланування та постановки цілей; покращилася емоційна стабільність; підвищилася мотивація до навчання; сформувалося відчуття власної ефективності. Підвищення рівня самовідповідальності створює умови для гармонійного розвитку особистості, стимулює внутрішню потребу в самореалізації та визначає напрям її життєвого зростання.

У третьому розділі здійснено емпіричне вивчення особливостей взаємозв'язку між рівнем самовідповідальності та самоактуалізації учнів старшої школи.

Практичне значення отриманих результатів полягає у можливості використання їх у педагогічній діяльності, шкільному психологічному консультуванні та програмах особистісного зростання старшокласників. Реалізація таких програм у шкільному освітньому середовищі сприятиме переходу старшокласників від зовнішньо мотивованої до внутрішньо вмотивованої поведінки, що є важливим кроком до формування зрілої, самореалізованої, соціально відповідальної особистості.

Як бачимо, результати емпіричного дослідження мають не лише теоретичне, а й практико-методичне значення, оскільки підтверджують ефективність розвитку самовідповідальності як ключової умови самоактуалізації та становлення особистісної зрілості в юнацькому віці.

ВИСНОВКИ

Проведене дослідження дозволило комплексно проаналізувати феномен самовідповідальності та її взаємозв'язок із самоактуалізацією особистості у старшокласників. Отримані результати засвідчили, що заявлена проблема має як теоретичне, так і прикладне значення у сучасній психології та педагогіці.

По-перше, узагальнення наукових підходів показало, що самовідповідальність виступає інтегративною особистісною характеристикою, яка включає готовність брати на себе відповідальність за власні дії враховувати соціальні норми та очікування, а також усвідомлювати моральний аспект своїх рішень. Її структурними компонентами визнано особисту, соціальну та моральну відповідальність, які у взаємодії формують цілісну систему регуляції поведінки.

По-друге, аналіз літератури засвідчив, що самоактуалізація є ключовим поняттям гуманістичної психології та відображає прагнення людини до реалізації внутрішнього потенціалу, розвитку автономії, творчості та духовного зростання. В українських дослідженнях підкреслюється, що самоактуалізація особливо актуалізується у підлітковому та юнацькому віці, коли формується ціннісно-сміслова сфера та готовність до свідомого життєвого вибору.

По-третє, встановлено, що між самовідповідальністю та самоактуалізацією існує тісний взаємозв'язок. Самоактуалізована особистість демонструє більш високий рівень відповідальності, що підтверджує взаємну детермінованість цих процесів.

По-четверте, емпіричне дослідження, проведене серед 66 учнів Луцького ліцею №23), показало, що рівень розвитку самовідповідальності суттєво варіює залежно від освітнього середовища, індивідуально-психологічних особливостей та мотиваційних установок. У групі природничого профілю частіше спостерігався високий рівень організованості та здатності прогнозувати наслідки дій, тоді як серед учнів універсального профілю більш вираженими виявилися соціальна чутливість та здатність брати участь у колективних рішеннях.

По-п'яте, аналіз за коефіцієнтом Спірмана підтвердив наявність статистично значущого прямого зв'язку між рівнем самовідповідальності та показниками самоактуалізації ($r = 0,61$, $p < 0,05$). Це означає, що чим вищий рівень особистої та соціальної відповідальності, тим вищі показники автономії, внутрішньої свободи та саморозвитку. Таким чином, формування відповідальної поведінки безпосередньо сприяє активізації процесів самоактуалізації.

По-шосте, результати дослідження підтвердили ефективність практичних методів формування самовідповідальності, серед яких: рефлексивні вправи, тренінгові програми розвитку відповідальності, проєктні технології, а також залучення учнів до соціально значущої діяльності. Ці методи сприяють розвитку вміння прогнозувати наслідки власних дій, приймати рішення та брати на себе відповідальність за їх виконання, що, у свою чергу, стимулює особистісний розвиток.

Отже, проведене дослідження дозволило емпірично підтвердити гіпотезу про те, що самовідповідальність є одним із провідних чинників самоактуалізації. Умови освітнього середовища, а також індивідуально-психологічні особливості старшокласників відіграють важливу роль у формуванні цих якостей.

У теоретичному аспекті робота розширює наукове розуміння механізмів взаємодії самовідповідальності та самоактуалізації, у прикладному — результати можуть бути використані для створення програм психологічного супроводу учнівської молоді, у виховній та профорієнтаційній практиці.

Подальші дослідження доцільно спрямувати на вивчення гендерних і вікових відмінностей у рівнях досліджуваних феноменів, впливу сімейного виховання та позашкільного середовища, а також на розробку довготривалих психолого-педагогічних програм розвитку самовідповідальності як основи гармонійної самоактуалізації.

Підсумовуючи, можна зробити висновок, що самовідповідальність виступає не лише показником зрілості, але й ключовим механізмом становлення

самоактуалізованої особистості. Її розвиток у старшокласників є важливим завданням сучасної освіти і психологічної практики.

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ

1. Абульханова-Славська К. А. Стратегія життя. К.: Вища школа, 1991. 296 с.
2. Андрущенко В. П. Філософія освіти. К.: Знання, 2006. 327 с.
3. Анциферова Л. І. Психологія формування особистості. Львів: Світ, 2000. 278 с.
4. Бех І. Д. Виховання особистості: підручник. К.: Либідь, 2003. 280 с.
5. Бех І. Д. Особистісно орієнтоване виховання. К.: Слово, 2008. 376 с.
6. Боришевський М. Й. Психологічні закономірності розвитку громадянської свідомості та самосвідомості особистості: У 2 т.К., 2001.
7. Бочелюк В. Й. Психологія відповідальності. Запоріжжя: ЗДУ, 2012. 198 с.
8. Власова О. І. Психологія особистісної відповідальності підлітків. К.: НПУ ім. М. П. Драгоманова, 2015. 224 с.
9. Воловик О. І. Психологія особистісного становлення. Луцьк: Волиньполіграф, 2016. 245 с.
10. Долинська Л. В. Самоактуалізація як феномен розвитку особистості. Харків: Основа, 2012. 190 с.
11. Драгоманов О. Психологічні основи виховання. Львів: Світ, 1997. 215 с.
12. Гуменюк О. Є. Свобода і відповідальність: психологічний вимір. Тернопіль: ТНПУ, 2010. 310 с.
13. Гуменюк О. Є., Папуча М. І. Психологія моральної відповідальності. К.: Освіта України, 2015. 256 с.
14. Ільїн В. В. Відповідальність як чинник саморозвитку. Тернопіль: ТНПУ, 2014. 198 с.
15. Карамушка Л. М., Філь О. О. Психологія управління. К.: Каравела, 2015. 288 с.
16. Карпенко З. С. Ціннісні орієнтації та самореалізація. Івано-Франківськ: ЛНУ, 2014. 290 с.

17. Ковальчук І. М. Психологічні засади самовдосконалення особистості. Рівне: Волинь, 2018. 234 с.
18. Коломінський Н. Л. Соціальна психологія особистості. К.: Видав. центр «Академія», 2003. 320 с.
19. Корольчук М. С. Психологія життєстійкості. К.: Київський університет, 2015. 312 с.
20. Коростильова Л. А. Особистісна зрілість: психологічні виміри. Львів: ЛНУ ім. І. Франка, 2016. 250 с.
21. Кузьменко В. В. Самоактуалізація та самореалізація студентської молоді. К.: Освіта України, 2017. 276 с.
22. Куценко Т. В. Розвиток самовідповідальності у старшокласників. Полтава: ПНПУ, 2019. 196 с.
23. Липка А. І. Самоактуалізація як чинник становлення особистості. Львів: ЛНУ ім. І. Франка, 2017. 215 с.
24. Липка А. І. Відповідальність у системі цінностей старшокласників // Науковий вісник ЛНУ ім. І. Франка. 2019. Вип. 28. С. 145–153.
25. Лісовий В. С. Людина і світ цінностей. К.: Смолоскип, 2001. 240 с.
26. Маслов А. Самоактуалізація особистості. К.: Абрис, 2008. 380 с.
27. Моляко В. О. Психологія творчості. К.: Освіта, 2002. 280 с.
28. Наливайко Л. В. Психологія розвитку відповідальності у старшокласників. Харків: Основа, 2011. 222 с.
29. Овчарук О. В. Компетентнісний підхід у сучасній освіті. К.: КІС, 2004. 288 с.
30. Павелків Р. В. Психологія розвитку особистості. К.: Академія, 2013. 288 с.
31. Павелків Р. В., Цимбалюк І. М. Психологія вчинку. Тернопіль: ТНПУ, 2017. 270 с.
32. Папуча М. І. Відповідальність як морально-психологічна категорія. Тернопіль: ТНПУ, 2018. 200 с.

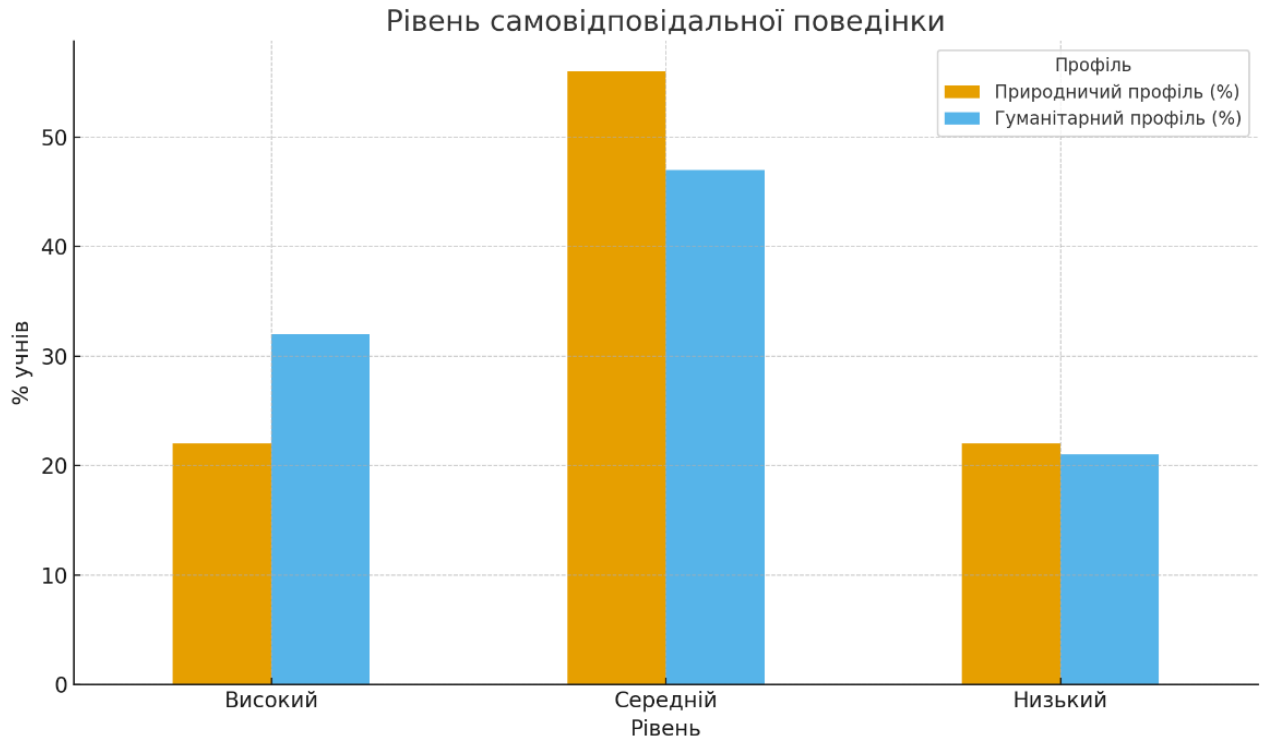
33. Петренко В. І. Ціннісні орієнтації та відповідальність. Ужгород: УжНУ, 2014. 208 с.
34. Пилипенко І. В. Психологія самовизначення особистості. Львів: ЛНУ, 2012. 230 с.
35. Пінчук І. Ю. Розвиток особистості у підлітковому віці. К.: Ніка-Центр, 2015. 200 с.
36. Плахотнік О. В. Психологія соціальної відповідальності. Дніпро: ДНУ, 2019. 210 с.
37. Плахотнік О. В., Куценко Т. В. Психологія юнацького віку. К.: Освіта України, 2017. 240 с.
38. Роджерс К. Становлення особистості. К.: Основи, 2001. 272 с.
39. Роменець В. А. Історія психології. К.: Либідь, 2005. 448 с.
40. Савчин М. В. Психологія відповідальності. Івано-Франківськ: Плай, 2010. 228 с.
41. Савчин М. В. Самоактуалізація та розвиток особистості. К.: Освіта, 2016. 290 с.
42. Сидоренко О. В. Психологія розвитку суб'єктності. Луцьк: Волинь, 2018. 204 с.
43. Селіванов В. В. Психологія свободи і відповідальності. Харків: Ранок, 2017. 214 с.
44. Слободянюк О. М. Психологія морального вибору. К.: Либідь, 2015. 180 с.
45. Татенко В. О. Психологія відповідальності особистості. К.: Либідь, 2004. 312 с.
46. Титаренко Т. М. Життєвий світ особистості. К.: Либідь, 2003. 376 с.
47. Титаренко Т. М. Психологія життєвих криз. К.: Либідь, 2007. 320 с.
48. Фурман О. Я. Психологія особистісного розвитку. Тернопіль: ТНПУ, 2010. 312 с.
49. Фурман А. В. Психодіагностика: теорія і практика. К.: Академвидав, 2014. 288 с.

50. Шевченко Н. Ф. Самоактуалізація у юнацькому віці. К.: НПУ ім. М. П. Драгоманова, 2016. 198 с.
51. Франкл В. Людина в пошуках справжнього сенсу. Львів: Світ, 1990. 240 с.
52. Deci E. L., Ryan R. M. Self-Determination Theory: Basic Psychological Needs in Motivation, Development, and Wellness. New York: Guilford Press, 2017. 756 p.
53. Frankl V. E. Man's Search for Meaning. Boston: Beacon Press, 2006. 165 p.
54. Maslow A. H. Motivation and Personality. New York: Harper & Row, 1987. 293 p.
55. Maslow A. H. Toward a Psychology of Being. New York: Van Nostrand Reinhold, 1999. 240 p.
56. Peterson C., Seligman M. E. P. Character Strengths and Virtues: A Handbook and Classification. Washington: APA Press, 2004. 800 p.
57. Rogers C. R. A Way of Being. New York: Houghton Mifflin, 1980. 395 p.
58. Ryff C. D., Singer B. H. Know Thyself and Become What You Are: A Eudaimonic Approach to Psychological Well-Being. // Journal of Happiness Studies. 2008. Vol. 9. P. 13–39.
59. Schwartz S. H. Basic Human Values: Theory, Methods, and Applications. Oxford: Oxford University Press, 2012. 215 p.
60. Seligman M. E. P. Authentic Happiness: Using the New Positive Psychology to Realize Your Potential for Lasting Fulfillment. New York: Free Press, 2002. 321 p.
61. Seligman M. E. P. Flourish: A Visionary New Understanding of Happiness and Well-being. New York: Free Press, 2011. 349 p.
62. Snyder C. R., Lopez S. J. Handbook of Positive Psychology. New York: Oxford University Press, 2002. 848 p.

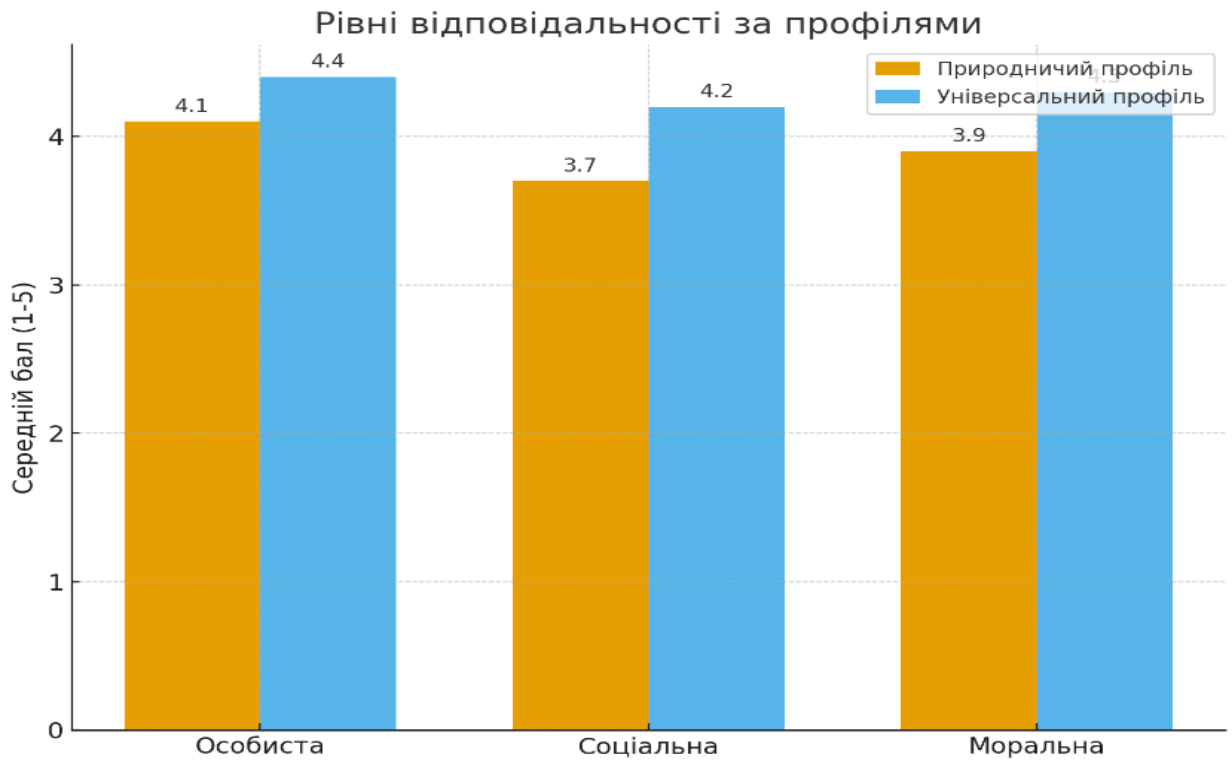
ДОДАТКИ

Додаток А.

Рівень розвитку самовідповідальності у вибірці досліджуваних (середні бали)

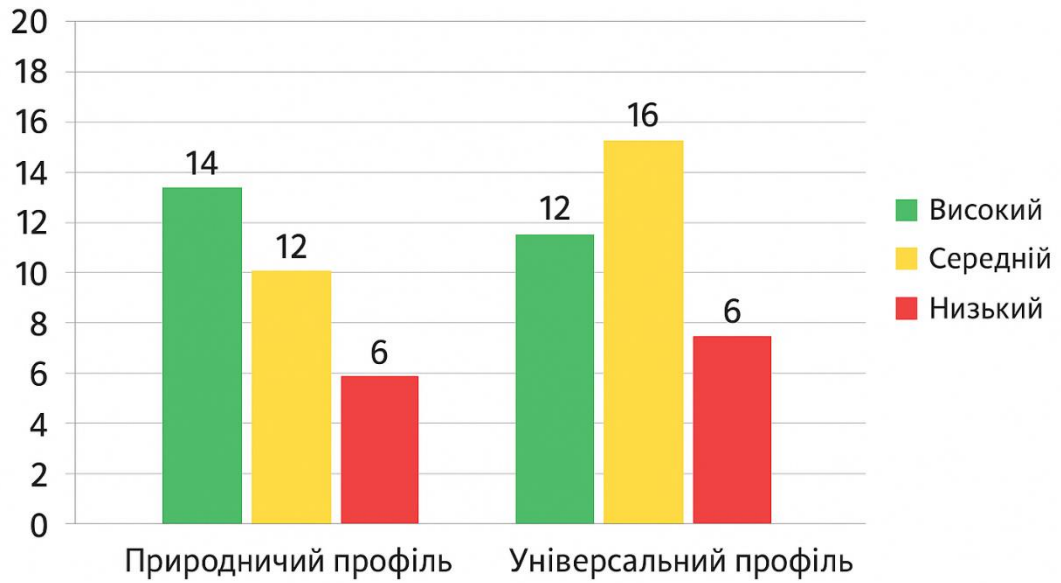

Середні показники розвитку складових відповідальності в учнів 11-х класів

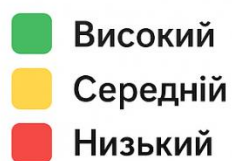

Рівень суб'єктивного контролю учнів 11 класу Луцького ліцею №23

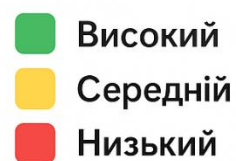
РІВЕНЬ СУБ'ЄКТИВНОГО КОНТРОЛЮ УЧНІВ 11 КЛАСУ ЛУЦЬКОГО ЛІЦЕЮ №23

Природничий профіль (n=32)

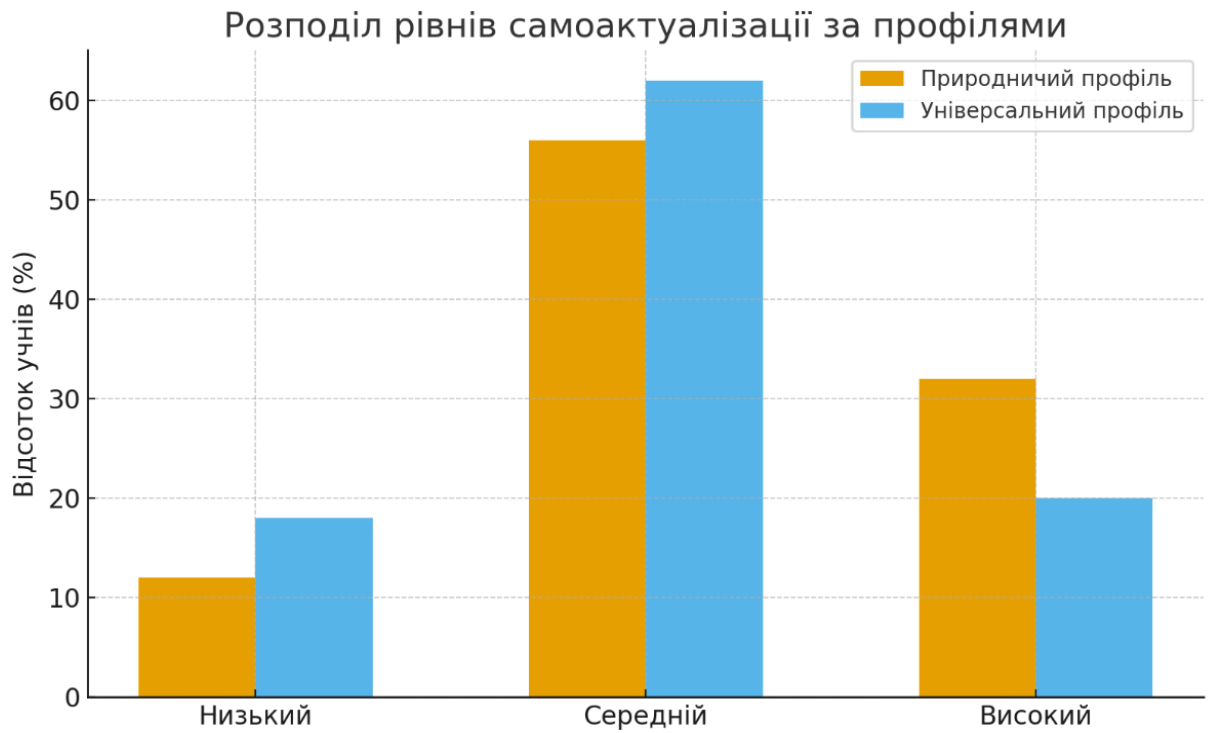

Універсальний профіль (n=34)

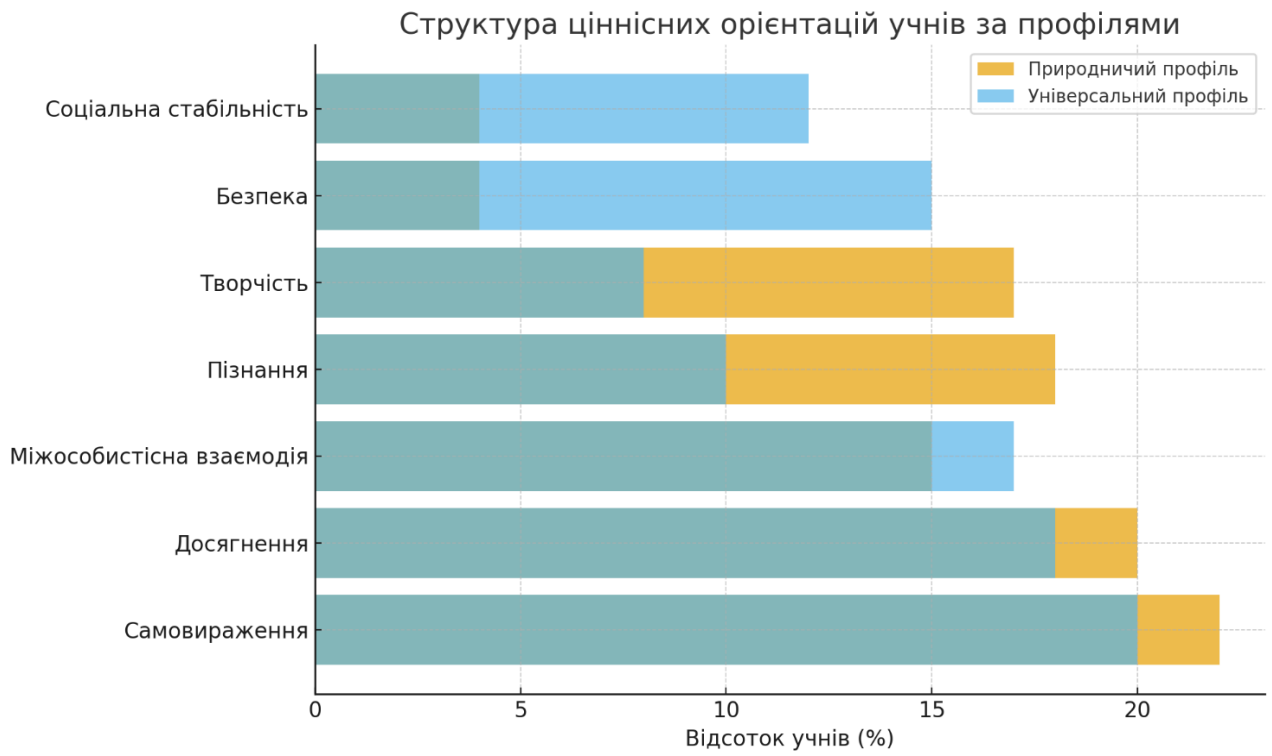

Додаток Г.

Розподіл рівнів самоактуалізації за профілями: природничим та універсальним.

Додаток Д
Структура ціннісних орієнтацій.

Додаток Е

Кореляційні зв'язки між досліджуваними змінними за методом Спірмана.

